

MC
139.704

PÉNTEK IMRE

Vil(g)aszkereskedés

VÖRÖSMARTY TÁRSASÁG

Bizony, a költő elérkezett hatvanadik születésnapjához. Furcsa ezt leírnom, hiszen sokminden eszembe juthat Péntek Imréről, de az öregedés aligha.

S a kerek születésnap megkívánja, hogy egy újabb részösszegzéssel lépjen meg bennünket az ünnepelt. Azért is örülhetünk ennek, mert utoljára hét évvel ezelőtt jelent meg verseskötete. Azt nem mondanám, hogy „hét szűk esztendő” után vagyunk, bár a vers olykor-olykor háttérbe szorult ezen a pályán. Az ok nyilvánvaló: az Árgus élén álló főszerkesztő elsősorban szerkesztett mostanában. Meg csinált még sokfélét a kultúráért, a művelődésért, az irodalomért.

A *Vi(g)aszkereskedés* már címében is jelzi a fő irányt. Annak a lírának a fő irányát, amelyben változatlanul oly fontos a groteszk szemlélet, a nyelvi játék, a kíméletlen igazságkeresés. Válogatott és új verseket talál e könyvben a tisztelt olvasó. Olyan műveket, amelyeket a Péntek Imrét jól ismerők már többször olvashattak, s olyanokat, amelyek az újdonság erejével hatnak a rendszerváltást annyira akaró, s aztán az illúziókból kiábrándult költő pályáján. S akik talán most ismerkednek ezzel a hanggal, azok remek áttekintést kaphatnak, hiszen pl. az első ciklus versei fölidézik az ifjúkor kedélyállapotait, aztán olvashatjuk a dalokat, annak a műfajnak az eredményeit, amellyel költőnk nemzedéktársai előszere-ttel kísérleteznek. S ha már a kísérlet előkerült: akadnak avantgárd ihletésű művek is szép számmal, jelezvén, hogy Péntek nagy kísérletezőink egyike, ám olyan poéta, aki törekszik a klasszicizálódásra is. Ennek

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

PÉNTEK IMRE
VI(G)ASZKERESKEDÉS

PÉNTEK IMRE

Vi(g)asz- kereskedés

VÁLOGATOTT ÉS MÉG ÚJABB VERSEK

VÖRÖSMARTY TÁRSASÁG

Székesfehérvár, 2002

A védőburkoló
FILEP SÁNDOR *Armageddon* című festményrészletének
(1977, enkauszтика) felhasználásával készült

Megjelent a költő 60. születésnapjára

MC139.704

2002

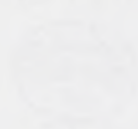
© PÉNTEK IMRE, 2002

© VÖRÖSMARTY TÁRSASÁG, 2002

KORAI MÉR(L)EG

FOR THE YEAR 1904

THE YEAR 1904

THE YEAR 1904

Törött fénykép

Sokan meghaltak, meséli anyám.
Öregek voltak! Fiatalok
is! Sok rokonom, ismerősöm halott:
a kicsi Hári lány,

a tótfalusi Rozi néni, s ki tudja hány
nótát húzott a kocsmasarok
fő-főzenésze, most halott, halott,
lassan fél éve már.

Néha még közénk botlanak
– ismerős ismeretlenek –,
mint szánkra tévedt vén szavak.

Tűnődve nézzük arcukat,
a régi, törött fényképeket.
Ők merevek és komolyak.

Talány

Két csiga mászik a bokorban.
Az egyik jobbra tart,
a másik balra.

Két hal siklik a tóban.
Elúsznak egymás mellett.

Két fecske üldözi ugyanazt a felhőt.
Az egyik eléri.

Két vakond ás egymás felé lukat.
És nem tudnak róla.

Mindenütt ketten vannak.
És nem tudnak róla.

Szexualitás

Azok a sápadt bolondok,
akik homályos tükörbe néznek –
hajuk zsíros, mozdulatuk félszeg,
vécékben gerjedt, romlott

vágyaik pírja kiül a homlok
szegletére, mint gőgös glória-részlet –
mindennel beteltek, készek
egymásra hullni, mint a rongyok.

Mert titkos gyanú megérlelődik,
aki tagad: tagadja önmagát
(vallató székből rúzsosított maskarák);

nincs felmentés. Hajszol az ítélet
senyvedő tavasztól furcsa őszig
felétek, ó, komor ölelések.

Beöltöztetni

Beöltöztetni a világosságot
valami cifra szép ruhába,
megteheted, hibátlan álnok,
a kék levegő sarkig kítárva.

Neked ez sem – telhetetlen –
elég, drámonc, kutyállani!
Nyílnak akácvirágsebekkel
április párás ablakai.

Gólyahírben ácsorog – rétfi –
fűszálakon ring csöpp köpése,
zöld surranású gyík becézi,
fecske-villámok cikkannak érte.

Fűzek hurráznak, kiönt a part;
lépked a szikrás tocsogókon
– mi? – egy szél, egy megzavart
világok vizét felnyaló szomj!

Aranyidő

Ezek voltak bolondjai
korunknak, az aranyidőnek.
Egymást csapkodva röhögtük őket,
s ki kellett volna irtani

mindet, az utolsó szálig, amíg
meg nem töltik a temetőket,
nem pofáznának most és főleg
nem törnék össze csontjaink.

Mi, az igazi bolondok
szidjuk az ostoba tegnapot.
Krónikánk: szennyes vicclapok.

Fejlődésében nézve a dolgot
aggodalomra persze nincs ok.
Mindenki külön sírt kapott.

Szennyes napok

Markába gyűrte a várost az ősz.
Mint az idegenek,
vergődünk, riadozunk a kegyetlen ökölben.
Minden tiszteletet facsar belőlünk:
a bealkonyodó délelőttök,
átjáróházak huzatos alagútja,
a megilletődött porolóállvány,
a parkok riadt padcsordája
s a fekete rongyokba bugyolált
öregasszony, aki araszolva mássza be utcáinkat –
minden, ami emlékeztet.
Mit őriz az aszfalt ingerült bakelitszőnyege?
Lábnyomok áradatát! Őrzik a kirakatok
csörömpölő tekintetünket, s a piszkos kis zugmozik
műsora belőlünk mit őriz?
Átad egyik utca a másiknak,
kísérgetnek erre-arra, elgáncsolnak a kapuk,
átlöknek a túloldalra a közlekedési lámpák,
protekcióval bedugnak portásnak a vakok intézetébe,
de csak ideiglenesen.
Felgyűlik a napok szennyeje, de ne feledjétek:
mindenkinek elszámolnivalója van az idővel.
Markába gyűrte a várost az ősz, ránklapítja az eget,
mint egy ócska doboz födelét, és eláztat roncsolt esőivel.

Konyha-dal

Lennék csak apró lábos,
kis füllel, \ kék zománcos
kicsit kopott, de jobbat
ennél nem is kívánhatsz.

Főznék babot meg lencsét,
biztos nagyon szeretnék.
Feszítenék az asztal szélén,
de nem középen.

Ha átölelne lassan
szerelmem rongy alakban,
zenét egy légy dúdolna,
mohó, kövér mosollyal.

Egy piszkos szekrénypolcon
meg-megkoccannék olykor,
mégis boldogan ülnék
komolyabb fazekak közt.

Falfirka

Ha akácbokor kerül utadba,
számold ki, mi a maradék.
Tépd a levelet, dobd magasba...
Lehetne annyiféleképp.

Kopogj bátran idegen ajtón.
Szakadt zakóban lép eléd.
Ne rémülj meg a rongy alaktól.
Színlelj kettős megdöbbenést.

Házak tövén kukacvirágok,
kinyílt, friss üvegcserep.
A falra firkált disznóságot
olvasd mint bájos lányregényt.

Hallgasd, mit mond a rendőrbácsi,
ki nem tanult soha zenét:
Két zsömle, tízdeka szalámi
a szolgálatba épp elég.

Egy éjszaka dimenziói

Összeesküvő fák,
háziisan söprik a ködöt.
Nyirkos tenyerek simogatása
a házak kékes hátán.
Egyetlen csorba sakkfigura
közeledik az utcán.
A sötét lép.
Kilométerkő fogakkal autót rágcsál
az útkanyar,
reflektorfényt köp az égre.
Az ablakok képernyőin
szokásos esti műsor vibrál.
A mai kriminek vége.
A tettes nyoma belefagyva a sárba.
Zsíros bődönben vakondok ás,
orra a zománcos fenékre koppan.
Lottószelvény-eső zuhog.
Oly szegények a milliomosok.
Izmokban pállott dunyhák alatt
tejsavas erjedés.
Szárnya nőtt minden ronda rönknek.
Tükör igyekszik elfelejteni
a benneragadt arcokat.
Legszívesebben lekaparná
amalgám rétegét.
A celofános ég alatt
zöld bársonybundás penész-nyáj legel.
Letapossa a szalicil havat.
Legszebb ideje ez a búzhedő tavasznak.

A szalonnavég felkötötte magát.
Végbélnyílás kotta nélkül fuvolázik.
Lábujjak ortopédül vitáznak.
A sparhelt, ez a tűzlelkű szent,
vezeklésül hamut szór önfejére.
A szekrénypolcon fazék-filozófia.
A mosogató tiszta erdei tavat mímel.
Intrikák mindenfelé.
A hisztérikus kredenc késdobáló trükkel lép fel.
Háromszög-fejű macska négyszögletes holdra nyávog.
S mindez kb. ötszöröse felnagyítva.

Ragyog az út

Ragyog az út
a kerteken át,
fonnyadó kar
a szilvafa ág:
nem ígéz körém
egy cseppnyi jót,
meg sem rezzen
a kerítésdrót,
befutja kényes
holdarany;
híd, melyen sétál
hangtalan.

Ragyog az út
a bokrokon át,
a rossz csavargó
hazatalált;
talapzata
repedt küszöb,
ahonnan a
sötétbe köp.
Nem cirógat
anyai szó,
csaló vagyok,
ő is csaló:
szavunk hazug,
így legalább
vidám céció
a komor világ.

Ragyogással
teli az út:
rámnyítja az
égalj kaput,
mióta aszfalt
hátán cipel
a nyugtalanság
terheivel,
érezem, fénylő
ezüstcsatak
sodor fémes
függöny alatt.

Ha megjövök,
szavam ragyog,
anyám sejtí,
a baj hozott;
rágja belül
a keserűség,
örököltém
a természetét,
elhagyhatatlan
kudarcait,
magához ölelne,
eltaszít.
Minek csigázza
fájdalom,
míg az örömet
hazudhatom.

Mögöttem a
családi ház,
ha itt vagyok,
rám is vigyáz;
s az otromba
téglafal,
mint régi dunyhák
betakar.

Holdfény pendül,
zendül a drót,
futkosnak a
borsókarók,
harmat-lucskosan
reggelig
mákfejek álmát
terelgetik.

Ez az éjszaka
még az enyém,
hallgathatom
zörgő zeném,
mit a rozsdállt
kertdrót zizeg,
de csak nekem,
és senkinek.

Talpam alatt
repedt beton,
a kertsarok
nesze befon;

mint pókháló
borul reám:
véd és fojtogat
puha fonál.

Talpam alatt
a vén küszöb,
innen-onnan
menekülök...
Kopott csavargó
volnék talán,
ahogy annyiszor
szidott anyám?
Bolond acsargó,
az vagyok,
a fehér folyam
hazasodort;
leülepednék,
mint az iszap,
reménykedek,
partjára csap,
de érzem már
lódít tovább,
nem véd meg a
szilvafa ág:
mire felszállsz,
hajnali köd,
üres lesz a
repedt küszöb.

Megszilárdulás

A tárgyak bölcsessége visszataszító,
tényszerűségüktől elteltén micsodáznak,
a csorba téglá is vicsorog, ha súlyát
kétségbe vonja az emelkedés,
a gyufa-gőg kilobban a felsercenésben,
de korom-ürüléke még mindig bizonyíték,
nem beszélve az ajtó és a fal viszonylatáról,
ahol is a kilincs a megoldás nyitja;
és a lyukakkal vigyázzunk,
ez csupán elméleti okoskodás, mert onnét elvettek valamit.
A pucér objektivitás, a higiénikus golyóbis,
nikkelezett gurulása,
visszakanyarodás az eredeti halmazokhoz.
Csak semmi szenzibilisség, projektív hozzáállás.
Csak a drótkarika egyszerűsége,
romboid szimmetriája.
Nézzünk hát körül e rideg tájakon.
A lépcső kristály torkában föl-le csúszkálás,
persze ez szószerint veendő, a már jól ismert
circulus vitiosus szerint, melynek kopásállandósága
szinte konstansnak vehető.
Sarkok és szögletek kopár geometriája
az idomulás letöredezett peremével.
Képletek, egyenletek, folyamatok naphőmérséklet
és abszolút nulla fok között.
Mit befolyásol a szaggatott kopogtatás
a betonkéreg alatt,
mely a szükségszerűség koponyájában megforduló
összes lehetőséget megkérdőjelezi.

alkonyoldat

a mennyei felhő turmix
a lilára köpült alkonyati ég
új és új színeket bugyborog
kényesen vonaglik a befröcskölt vidék

trágyalé sárgán csordul le a nap
elmerül önnön undorába
a megindultság halálra unt színjátéka
fancsali melodráma

mint halkuló lábdobogás
mint távolodó zörrenés a csővezetékben
követem a magasság cirádás foszlányait
halványuló arccal sötéten

minden ami van otthonba búvik
buckás mezőkről hazaröfög a gép
a pókhálós garázstető alatt
tócsába ül az idétlen zörömbölés

a fák leomló kontyába kötve
kéményből lengő szürke masni
de engem az éjszaka szörcsögő oldatában
hogy tudtok kimutatni

Korai mér(1)eg

Ez volt eddig az életem:
sok furcsaság és hacacaré,
magányom mint egy királyé
gőgös és kissé szemtelen.

Ne is törődjeteK velem.
Fölösleges, mint egy ajándék.
Ha akarnám, hát fejre állnék,
hogy a lényeket észrevegyem.

A világ ki- s befordított,
egyszerre oda- s visszatetsző,
nyilvánvaló, mégis titok.

Mert amit fognék valahol,
összeugrik és elhajol,
akár a vékony fűfavessző.

Beatus ille...

Boldog az, ki szőnyegpadlós
lakásban gyűjt miniüveget,
minikönyvet. S nem töpreng tartozásán,
melyet az OTP havonta leemel
egyszámlájáról. Az első lélegzetvétel után
azt fürkészi, hol kaphatna másodállást,
s ahonnan indult, a munkásszállást
igyekszik gyorsan elfeledni.
Jól együtt van a kis család,
a részletekben kimarkolt öröm
bizsu figurái borítják el
a tükrös vitrint.

Az egyszem gyerek apukát és anyukát mond,
ha kérdik: Kit szeretsz legjobban a világon?
S fejlődik tovább gyönyörűen.
Boldog az, ki „modern” borozóban
hörpint fel tisztán két decit,
s a cimboraság zshivájába meríti el
a Népsportban olvasottakat.
Boldog az, kit igazoltatáskor
útnak enged szótlánul a rendőr,
s az ismétlődő köszöngetések
derűje arcára rakódik,
mint a szivárgó, szállongó utcapor.

Boldog az, ki nem tudja: boldog,
s naponta végigmotozza
az önkiszolgáló polcot,
szatyorba rakja blokkolt cuccait;
botorkálva az építkezésektől feltúrt
lakótelepi ösvényeken
kitotózza végleg, hol lakik.

Befejezetlen teremtés

Isten a magányra ráunt,
így jött létre a mi világunk.

Mire a sötét fénné tisztult,
önnön művébe belepusztult.

Törékeny fényű üveg-testét
összezúzta a végtelenség.

Azóta itt a földön fásult
lények cipelik árvaságuk.

Űrbe szédült rakéta-szörnyek
nyomjele a semmibe zörget,

egy választalan, örök hívás
szólongatja a galaktikát,

egy lehetetlen lehetőség
keresi eltűnt Teremtőjét.

Azt hiszik, ha rátalálnak,
lebbenti fodrát minden látszat,

s testének egy cserépdarabja
őket istenné avatja.

Kék szeptember

A fölsuhogó seregélyek
vonulása egyre mélyebb;
sebes szárnnyal felkavargók,
szinte söprik a vén tarlót.

Jó azoknak, akik arattak,
kamráikban gyűlt dús arany mag.
Nyugodt szívvel várják az estét,
idő kezükből nem pereg szét.

Köztük lesunyt fejjel járok,
ne kelljen adni semmi számot,
mert az üresség úgy zokog rám,
hogy félelemből lesz az orcám.

Fölpislogok a tiszta égre,
mint tegnap – ma is olyan kék-e?
Némán reszket a hús magasság
cirógatva az isten-gazdát.

Élni...

Élni, ez itt a legfőbb csapda,
amibe én is beleestem.
Mióta lesett rám, míg egyszer
kószáló létem összekapta.

Vergődök, önmagam tagadva,
ölelésektől megsebzetten.
Csodálkozni sincsen kedvem
erre a néhány pillanatra.

Ha visszatérek majd oda,
ahonnét el se jöttem régen,
elillanok, akár a résen

gőz vagy pára cinkosa,
megszűnik minden tévedésem,
üres lesz tőlem a szoba.

LAPOK AZ 1-OLDALOK
KÖNYVÉBŐL

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

1215 Broadway, New York, N. Y.

Az élheteretlen dala

Akad még öt-hat feleség,
pintyemnek madáreleség,
macskámnak pár deka hús,
poharamba is némi bor...

Lakás a belváros terén,
ahol egyedül élek én,
társbérllőm a magány,
henterereg gyűrött ágyamon.

Az egyik feleség elhagyott,
a másakra gyermekeket hagyok,
harmadikat én hagytam el,
különben is, kit érdekel...

Járom az ismerős utat,
orrom kis ügy után kutat,
az se baj, ha csak ürügy,
tűrürü, tűrürü, tűrürü...

Szenvedőn vagyok gonosz,
és szájalmasan csupa rossz,
és tudom, síkos a talaj, –
mindenki fején ott a vaj...

Ha ártok, magamnak is,
bár ne lennék olyan dilis,
öngyilkosságom szimulált:
kacagnak altatópirulák...

Fehér kórházi ágyon fekszem,
alighanem megmenekszem,
körülpillantok: élek, élek!
De ki a fenének? Mi a fenének?

Amíg kábultan hevertem,
valaki megcsókolt engem,
emlékszem haja illatára,
mennék vele nővérszobára...

Menedékem az idegosztály,
törzshelyem van az asztaloknál,
üdvözölnek az ismerősök,
ezek az élhetetlen hősök...

Kitelelni...

Kitelelni egy ballonkabátban,
nyári cipőben,
nem túl nagy élmény
úgy általában.

Ma sem szívesen gondolok rá...

Cipőm átázott nyelvvel lefetyelte a nedves havat,
számból – érthetően – elszálltak a kedves szavak.

68-ban, 69-ben –

hogyan összeálltunk

és csórók voltunk

mind a ketten.

Ballonkabátom – ócska vitorla –

rohadék szélben

repült felettem.

68-ban, 69-ben

összekeverülve,

74-ben, 75-ben

elmenekülve.

Ma sem szívesen gondolok rá...

Cipőm átázott nyelvvel lefetyelte a nedves havat,
számból – érthetően – kifogytak a kedves szavak.

Betyárbútorral,

egy sportszattyorral,

caplattam a

rémek hidegben.

Ballonkabátom – ócska vitorla –

rohadék szélben

repült felettem.

Miskolcon, Pesten
nem volt lakásom,
Szombathelyen sem
maradásom.
Ma sem szívesen gondolok rá...
Kerthelyiségben koccintottunk baráti fröccsel...
Csak hát a nyál – viták hevében – gyakran kifröccsen.
Fizettem hát,
és szótlantul,
búcsú nélkül
útnak eredtem.
Ballonkabátom – ócska vitorla –
rohadék szélben
repült felettem.

És kibírtam,
és kiteleltem,
egy ballonkabátban,
nyári cipőben,
rohadék szélben –
nem is a testem,
fázott a lelkem.

Pitypangos dal

Amikor végleg nincs tovább,
s megroggyan, erőtlen a láb,
egy tágas mezőségre érsz,
és pitypanggal teli a rét.

És vetkezel, levetkezel,
leveted emberszereped,
lehullik cipőd és ruhád,
vele együtt a „kultúrád”...

Dolgod ezentúl leszen itt
fújni pitypangok ezreit,
fújni a pitypangok haját,
s nézni: mily szőke a világ.

Kisasszonyok emléke

A legelső mákfejkisasszony,
zöld szoknyája – az ifjúság,
combján csordult szüzesség vére,
és elhervadt és nincs tovább...

A másik volt dudvakisasszony,
ott találtam, hol nő a gyom...
Ölelgettem vad szenvedéllyel,
s tudtam, egyszer elhagyom...

A harmadik jégcsapkisasszony,
csillogó fénye magához csalt,
összeforrtunk a fagy tűzében,
s szívem helyén egy jégdarab.

Erdésházi történet

Tíz éve múlt –
egy erdészházban
ősz elején,
összesodródva
közös ágyba –
lettél enyém.
Hogy mellém bújtál
villámgyorsan
kijózanodtam,
bőrödhöz érve
lázás betegként
fáztam, vacogtam.
Nem védett meg
a nyakig érő
harisnyanadrág,
összefonódva
szeretkezéstől
kábult álomban
találtak ránk
a házigazdák.

Az én szobám
cipősdoboz
a kollégiumban,
a munkásszállást,
annak jobb szárnyát,
boldogítottad.
Kölcsönlakásban
reggeltől estig

szeretkeztünk,
merő izgalom,
merő izzadság
volt a testünk.
Egymást ölelni
reggeltől estig,
ez volt a jó –
ez az érzéki
megunthatatlan ribillió.

A folytatás,
hogyan tovább
kit érdekelt?
Vesztesek nyertünk
megunthatatlan
fél éveket.
Hosszú combod,
forró öled –
sok éjen át...
Kölcsönlakásban
kölsönéveket
így éltünk át.
S hogyan tovább,
ha nincs tovább?

Ó, azok az ölelkezések,
azok az éjszakák...
Áttörném értük
az emlékezet
panelfalát.
Hogy ott mi történt,
az erdészházban –
tíz éve múlt,
mégis, mégis
magunkkal visszük
titok gyanánt.

Korszakváltás

Itt volnánk, fiúk,
mégis itt volnánk,
csak derék körül
szorít a nadrág,
kibírtuk mégis
ezt a húsz évet,
ami a miénk,
már senkié sem.
Elhulltak páran,
a hosszú menetben,
a tiltó táblák
folyton követtek,
itt vagyunk mégis,
mégis itt volnánk,
ránkmarad végre
ez a kis ország,
ez a kis ország,
magyar mennyország
csőstül, csődöstül
ránk marad eztán.
Söpörtük eddig
a kenyérmorzsát,
a tenyerünkbe –
de ennek vége!
Mi táncolunk már
két gúzsba kötve,
nem palotás lesz,
nehézkés, medve...
Pozícióban

a nemzedékünk
– jól van, na, jól van –
bármerre nézünk,
bármerre lépünk,
kortárs és kartárs
köszönget nekünk.
Ránk szakadt immár
a felelősség,
reformmozgalom
keresi hőstét –

Itt volnánk, fiúk,
vagy mégsem egészen,
valakik lassan
helyünkbe léptek,
arcuk ismerős,
és ránk hasonlít,
kezük kezét ráz,
a fejük bólint,
és többet bólint,
mint ahány kéne,
nem úgy, mint akkor,
kábé húsz éve...
Fölpuhult arc és
puha tekintet,
és az a homlok
ráncokkal hintett;
a ráncok tánca,
ez a mi táncunk,
miénk lett végre,
amire ráunt
kiemelt káder,

teljesült álma:
analfabéta
ledoktorálva,
a diplomáját
szerezte estin,
régi elvtársa
intézte Pesten...
Megérdemelten
eljött a nyugdíj,
betöltve vélünk
a fontos foghíj...
Ott az az asztal...
Parancsolj, kérlek!
Vállveregetve
roggyan a térded,
kibírtuk mégis
ezt a húsz évet,
fülünkbe döngött
sok hülye érvet...

Karcsúak többé
nem leszünk immár,
derékbőségnél
szorít a nadrág.
Ki adja vissza,
amit elvettek,
a nálunk jobbak,
a nálunk szebbek,
a megroggyantak
leöntve szósszal,
adósságtömeg
nyakunkba sózva.

Fiatalságunk
ki adja vissza,
főszerep-álom,
mindig statiszta...
De most a táncra
föl vagyunk kérve,
és felénk billen
a csalfa mérleg...
Hát akkor rajta,
kartárs és kortárs,
most előléphetsz,
nem rúg ki portás...
Ki erre lépett,
ki arra lépett,
volt ki a színről
végleg lelépett,
ki erre tévedt,
ki arra tévedt,
és nincs felmentés,
és nincs ítélet...

Játszik az utcai zenész

Játszik az utcai zenész,
fálnak dőlve merengve néz
a presszó bejárata mellett,
míg néhányan beszédelegnek,
míg néhányan kiszédelegnek...
Akkordjait felénk nyafogja
reggel óta, tegnap óta,
játszik a sápatag fiú,
mintha ez lenne a dolga.
Arra járunk és arra várunk,
hogyan egyszer majd,
egyszer biztos,
rátalál az igazi dalra...

Játszik az utcai zenész,
lehunyt szemmel magába néz:
az életéből ennyi tellett,
egy faldarab a presszó mellett,
s fogózni lehangolt húrokba –
eső szemerkél, csapzott az aszfalt,
– Hé, itt egy ötös!
– Játssz már egy klassz dalt!
Arra járunk és arra várunk,
hogyan egyszer majd,
egyszer biztos,
rátalál az igazi dalra.

Játszik az utcai zenész,
egy rendőr a tömegből kilép:
– Kérem a személyi igazolványt!
Maga az kérem? Kovács Zoltán?
Amit itt művel – tilos, tilos.
Hol van erről a papiros?
Na tűnjön el, kotródjon innen!
A halvány arcú fiú szól:
– Cipőm átázott, vízből az ingem,
magának semmi, nekem ez minden,
a gitárszó a presszó mellett,
buta játék a magány ellen.

S mint a tócsa, felszívódik,
valaki volt itt, valaki szólt itt,
s szól a dal a presszó mellett,
láthatatlan húrok pengnek.
Bámul a közeg: Tilos! Tilos!
Hol van erről a papiros?
Csizmájával rálép a dalra,
vastag a talpa, kemény a sarka...
Már nem járunk arra...

Dal a kentaurról

Fürdőszobánkból váratlanul
kiszólt egy kentaur...
E félig ember, félig ló,
mit keres itt e vén csaló
fürdőszobánkban...
Skandalum, botrány, turpis causa,
ez nem görög mitológia,
magamban így tombolhatok,
s ő kiszól melán:
Jónapot!

Ebből elég volt derék patás,
s színpadias a hatás...
Ízetlen tréfa, hogy te nálunk
a fürdőszobából kibámulsz
udvarias képpel.
Skandalum, botrány, turpis causa,
fogadnék, nem ért latint e lópofa,
hangosan így tombolhatok,
még egyszer köszön:
Jónapot!

Hozzáteszi még dérrrel-durral:
így beszélni egy kenta-úrral!
és sértődötten panaszos
e mitológ-fuvaros
távozóban.

És csendesen nyílik az ajtó,
s kikocog e félig ló,
félig ember.
Hallom a rádióban: I remember...

Dal a micisapkásról

A lóden éden
eltűnt egészen,
az ötvenes évek –
mint a mesében,
el a pufajka,
urali fajta,
normarendezés,
acél-vas-duma,
a gumipitypang,
akár a füttyhang,
hazai citrom,
hazai narancs,
savanyú képpel
amibe harapsz,
ha nézed, látod,
látod, ha nézed,
azok az évek:
rossz kémregények,
tűntettek, tűntek,
csak ne feledjük:
a büntett – büntett,
a szégyen – szégyen,
a lóden éden
ma tűnt egészen –
nincs már divatba',
de megmaradt a
kék micisapka,
fekete, barna.
A büszke pöckén

két lyukas kettes,
és aki hordja –
a mici-ember,
kérges a keze,
piszkos a körme,
olajglória
rajzolja körbe,
sapkája büszke,
kérges a bütyke,
kérges az álma,
a miciségnek
ő a királya.

Rangját és címét
úgy örökölte,
miciembernek
szülték e földre.
Ha sm-sm,
ha sömö-sömö,
mindenkit tegez,
senkit sem önöz,
a fizetése
kevéske néki,
morog magában:
Fene se érti,
a hó végére
lapos a bukszám,
kocsmában morog,
rumlizik hétszám.
Fején a sapka,
a micisapka...
Töpreng alatta,

töpreng alatta,
mért kerül kevés
a borítékba?
A pici ember,
a mici-ember,
nyolc órát termel,
ha kell, ha nem kell,
az, amit termel,
a vacak áru,
neki a tervért
hajtani muszáj.
Ha néha lóg is,
vagy néha lódít,
dolgát elvégzi,
azt a valódit;
szájában csikkel
a gépe mellett
túlóra közben
mesél egy viccest...

Van egy királyság,
a mici-ország,
micisapkások
intézik sorsát,
a király fején
kék micisapka,
nem csak frizura,
ész is alatta...
A büszke pöckén
lyukas két fillér,
micisapkát hord,

ki nem himpellér,
s dolgozik mind,
a munka nem szégyen,
a munka nem büdös,
a miciségben
ez a különös.
Fejekén sapka,
fekete, barna,
hódít a miki
örök divatja.
Tudod-e pajtás,
nagy itt a hajtás,
hol ez az ország,
hol ez az ország?
Szájában csikkel
a füstöt fújja,
hol ez az ország,
kérdézi újra?
A szaki röhög,
érti a viccet,
miciországban
gombolják a sliccet.
A micisapkát
ha feljebb tolják,
ha földhözvágják,
és megtapossák,
nem lehet messze
micimennysország...

Frivol dalocska a korszakocskákról

Előbb kis korszak,
vidám kis korszak...
A kiskocsmákból
árad a borszag...
Kisék a nagyok,
Kiséké minden,
legalsó szinten,
legfelső szinten...
Kisé a megye,
és a kisváros,
itt minden ügyben
Kis dönt, határoz...
Lakótelep kell,
óváros tűnj el,
fel is vonulnak
buldózerekkel.
Toronyház persze
magasba szökve
hirdeti messze:
megnő a törpe.
Autójuk előtt
lapul az utca,
ha a Kis család,
és pereputtya
autózni indul,
suhan a Volga,
hétvégi házhoz,
hisz ez a dolga...
Kisé a rakás,

nagyobbat kíván,
kicsi a lakás,
nagyobbat kíván.
Vadászcimbora
a legjobb barát,
ivócimbora
a Kis-társaság.
Hullanak olykor
csillagos érmek,
nem augusztus,
április egeről.

Kicsi a világ,
és a horizontja,
a perspektíva
is szűkre vonva.
Kis szempontjából
néztük a tájat,
el-elfogott a
nagy Kis-utálat.
Ami itt történt,
önként, nem önként,
sérti a rendet,
sérti a törvényt.
A padlón csúszik
nyálas alázat,
a nagy hibákra
Kis-magyarázat.

Elmondhatom már,
a vége aztán,
a Kis-ügy csupáncsak
kis pont egy aktán...

Kis-korszak után
Nagy-korszak jött el,
Nagyék döntenek
szakértelemmel.
Kisék távoztán
Nagyékre nézünk,
felépül-é most,
mi eddig szétdűlt?
Az ódon házak
vedlik a mázat,
vakolat hullik,
színes gyalázat.
Eltéphetetlen
vad szövevények,
burjánzó szálak,
bármerre nézek.

A Nagy-korszak
oly mozdulatlan,
tenger háborog
bent az agyakban,
kitörni nem tud,
vihár itt nem lesz,
csöndet falaznak
az újabb csendhez.
Süket a süket,
néma a néma,

a nagy tétel:
senki se fél ma,
senki se fél ma,
mégse beszél ma,
a Nagy-füleket
sérti a téma.
A kisvilágban
most Nagy-világ van,
nagyokos módra
szájalhatsz bátran.
Harsoghatod, hogy
fordulunk jobbra,
csak el kell menni
kis-nagy dologra.
Nagy lesz a rakás,
nagyobb már nem kell,
fuldoklunk benne,
engedelmesen.
A bűz, a bűz már
belőlünk árad,
fogd be az orrod,
csukd be a szádat...

Eljön majd egyszer
a nagy szippantó,
kiszárad akkor
a förtelem tó...
Ha ki nem szárad,
akkor kiárad,
előnti kedvünk,
mocsokkal áraszt...

Dal az ibolyakék szempárról

Ahogy ott udvaroltam részegen,
nem voltam szimpatikus, azt hiszem,
és mégis, mégis – istenem,
és mégis, mégis – istenem...

Talán a szeme volt a szép,
ajka a pohár peremén,
és bőréhez érni – istenem,
még ma is borzongok bele...

Két oldalt folyt a küzdelem,
kivel megy el, ha nem velem?
Fülébe súgtam én legott,
tudok egy jó kis programot.

Géza sem hagyta ám magát,
térdére téved keze át,
de ő csak furcsán kacagott,
na, hagyjatok, na, hagyjatok...

Talán a bőre volt a szép,
a szeme kék, ibolyakék,
ahogy ott rajtunk kacagott,
s a titka: legmélyebb titok.

Aztán a szörnyű hír elért,
keresztje – útkeresztzés,
egy autó oldalba kapta és
elhalt a kékszín nevetés...

Sanzon-féle

Ősz van,
megint ősz van,
megyek a parkon át,
sivár kis díszletek
közt megyek, megyek
haza...
Mögöttem otthonok
porig leégtek,
nők, szerelmek, asszonyok,
mind forgószelemben kavarg,
és semmivé lett.
De azért is,
hiába köd mocska,
város fogazata –
megyek haza...

Kihullt kezemből
régi kulcstartóm,
levelek, számlák, értesítések
repültek északnak, szálltak el délnek
fölkavargón...

És megtörténik
a hihetetlen –
valaki hív, magához szólít,
két táska cucc és ócska holmik
őszi hidegben...

Fekete-fehér dal

A rejtvényfejtés egyre nehezebb –
a megfejtéshez szótárt keresek:
idegen szó és két betű,
a megfejtés nem egyszerű –
a megfejtés, a megnyúzás,
– s a bőr alatt valami más...

Ez a rossz rejtvény ismerős,
ezek a rideg kockamezők,
a vízszintes, a függőleges,
és minden olyan végleges,
a feladvány: mindennapi kín,
s fekete kockák: halottaim.

És nem jön ki, értelme nincs,
és rámkattan rejtély-bilincs,
s hol van, hol az a mondat,
amit a végzet ellen mondjak,
széthull minden dirib-darabra,
írás a falon: abrakadabra.

Ez a rejtvény: maga az élet,
semmiből jön és semmivé lesz,
és nem találom, hol az a szótár,
és ki az, ki két betűért jót áll,
fehér mezőkön lépdelek,
s a fekete kockák – sírkövek...

Dal az elátkozott ifjúságról

Elmondhatom,
kinek, miért,
hány sérelem,
hány tévedés...
De semmiség,
a száj makacs,
egyszer úgyis
fűbe harapasz.
S aztán ők is,
ők is veled,
kik jégre tették
a lelkedet –
azóta hűs,
hűvös az éj,
gyanakvóan
kutat az ész,
márvány az arc,
hideg, hideg,
szálanként meg-
ráng az ideg,
felhős a szem,
ha visszanéz,
hány mélyütés,
hány tévedés...

Hogy akkor ott
gyalázatos
dolgok voltak,
de én konok
dühvel nyeltem
a nyálamat –
köphettem volna,
nem szabad.

Azóta is
az a mosoly
arcomra fagyott,
ott bujdokol,
a száj körül,
a szem körül,
míg végre egyszer
megkövül.
Márványosul
akár az ég,
ha nyugaton
tűnik a fény.

Felhős a szem,
és fátyolos,
az ifjúság
elátkozott,
hány mélyütés,
hány tévedés,
és véreres
a szemfenék,
s egy könnycseppben
a semmi ég...

Fordulj el,
vissza se nézz!

Ég a viasz
panoptikum,
bábuk rognak
földre hiún,
rájuk szakad
állvány, tető,
s fellebeg
hamueső.

Fuss el, ha tudsz,
ne átkozódj,
mert sóbálvánnyá
változol,
ki visszanéz,
az elveszett,
és hordja mint
szégyenbélyeget,
hogyan vesztes ő
és kárhozott,
az ifjúság
elátkozott...

301-es számú dal

Eltemetnek vagy elföldelnek

– ez nem mindegy.

Elkaparnak vagy elhantolnak

– ez nem mindegy.

Megsiratnak vagy meggyaláznak

– ez nem mindegy.

Jeltelen sírban rejtegetnek

– ez nem mindegy.

Nyomtalanul elfelednek

– ez nem mindegy.

Hősnek-bűnösnek emlegetnek

– ez nem mindegy.

...

Egyszer csak elfogy a gyalázat

– mert nem mindegy.

Hazug lesz minden magyarázat

– mert nem mindegy.

Gyászolhat, akié az emlék

– mert nem mindegy.

Emlékük nyomasztó jelenlét

– mert nem mindegy.

Kikelnek sírjukból a holtak

– mert nem mindegy.

Akiket tőlünk elraboltak

– mert nem mindegy.

Gödörből sötét ravatalra

– mert nem mindegy.

Szégyenünk ég a szavakban

– mert nem mindegy.

Vallanak a föld alatti cellák

– mert nem mindegy.

És a sírrög visszahull ránk

– mert nem mindegy.

ELCSERÉLT HELYEK

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF

SCOTLAND

IN

SEVEN VOLUMES

THE SECOND

VOLUME

OF

THE

REIGN

OF

CHARLES

THE

FIRST

BY

JOHN BURNET

OF

SCOTLAND

IN

SEVEN VOLUMES

THE SECOND

VOLUME

OF

THE

REIGN

OF

CHARLES

ál(mai) rímtár

ál(mai) létra
ál(mai) fokkal
ál(mai) célra
ál(mai) okkal
ál(mai) vasból
ál(mai) traktor
ál(mai) ágyon
ál(mai) aggkor
ál(mai) móka
ál(mai) szinten
ál(mai) flóta
dallama stimmel
ál(mai) cucli
ál(mai) nudli
ál(mai) pályán
dől ki a kugli
ál(mai) szcéna
ál(mai) téma
szavalja épp egy
ál(mai) néma
ál(mai) pompa
ál(mai) bomba
tele a raktár
pince és padlás
ál(mai) vállon
ál(mai) váll-lap
az egész ál-ma
mind katonásabb
ál(mai) mellen

ál(mai) érem
kiérdemelte
ál(mai) érdem
ál(mai) parton
hol heverészel
ál(mai) alkony
fest eget éppen

ál(mai) kukta
ál(mai) bukta
legjobb a mákos
meg a lekváros
ál(mai) zsömle
kis kerek halma
ál(mai) pékség
új diadalma
ál(mai) tréfa
min heherészhetsz
no most már elég
bőven elég lesz
ál(mai) bánat
üli a házat
szemedből jönnek
ál(mai) könnyek
ál(mai) massa
ál(mai) kassa
ál(mai) tolvaj
fúrja lyukassza
ál(mai) jancsi
ál(mai) pista
ál(mai) manci

ál(mai) miska
ál(mai) akta
ál(mai) titka
ál(mai) trakta
eligazítva
hogyha bűnösen
ontod a jó vért
felkötöz érte
ál(mai) hóhér
ál(mai) hinta
ál(mai) tinta
ál(mai) ruhán
ál(mai) minta
álmod ismerős
ál(mai) álom
meg is veheted
ál(mai) áron

ál(mai) pince
ál(mai) kincse
megérkezik egy
ál(mai) címre
ál(mai) szajré
ál(mai) majré
kihirdetve az
ál(mai) handlé
ál(mai) próza
fellobogózva
ál(mai) szónok
ál(mai) póza
ál(mai) cirkusz

görbe porondján
ál(mai) törpe
körbe rohangál
ez a törpe
a legnagyobb törpe
pedig a feje
nincs is ma vele
ál(mai) rózsza
illata szálldos
irányítva az
ál-ma orrához
ál(mai) torna
a stadionban
tízezer tornász
hajolgat nyomban
megy a fiúcska
ál(mai) útra
magasról talán
messzire juthat
az egész család
mögötte kiállt
ügyes kis cseléd
főz kész az ebéd
ál(mai) fények
ál(mai) tények
ami lényeges
ál(mai) lényeg

ál(mai) konyha
ál(mai) gondja
másnapos fasírt
miért csak ma sírt
ál(mai) vircsaft
ál(mai) hírcsap
ha megereszted
ál(mai) hírt ad
roskadozik az
ál(mai) trógli
ál(mai) boltban
ál(mai) bővli
ál(mai) síkon
ál(mai) cikcakk
ál(mai) órán
ál(mai) tiktak
ál(mai) zsírban
fortyog a hurka
ál(mai) placcon
ál(mai) kurva
ál(mai) bázis
ál(mai) frázis
füledbe mászik
nem ez a másik
ál(mai) nyomda
ál(mai) könyve
ál(mai) polcon
műbőrbe kötve
éljen az ál-ma
elhal az ál-ma
hirdessük nyíltan
dicsőség bimbam

ál(mai) béke
ál(mai) tollal
alá van írva
olvashatatlan
ál(mai) nulla
ál(mai) hulla
bonbonniere-ből
ál(mai) urna

díszseggel ülnek
ál(mai) vécén
hasmarsol az
ál(mai) végcél
ál(mai) piktör
vászonra piszkol
tárlata nyílik
pont este tízkor
hogy milyen szögből
nézed a képet
megszabja azt az
ál(mai) érdek
be vagy tervezve
ál(mai) tervbe
lúktet a lényed
ál(mai) sejtje

A kevésbé kényes ízlésű és némi fantáziával megáldott olvasók az „ál(mai)” helyébe – különösebb értelemzavar nélkül – bármilyen hasonló hangzású szót helyettesíthetnek a szerző szíves engedelmével.

A „vers” nincs befejezve (szándékoltan) – csupán be van rekesztve. (Különben is, a szerzőről kritikusai megállapították, hogy „krónikusan” nem tud „befejezni”. Akkor hát minek erőlködjük? Nem igaz?) Kis találékony-sággal ki-ki folytathatja kedve, ideje és türelme szerint...

Közös gyékény

Nem tudom, mi az,
mit megtoroljak,
nem tudom, mi az,
mit elfeledjek –
s nem értem
saját habozásom:
nem érzek egyikhez
sem kedvet.
Kezemben reszket,
billeg a mérleg
(miért épp én ítélek?),
s mindkét serpenyőn
súlyra-súly;
bűnös, áldozat
farkasszemet néz –
és kínunk halhatatlanul.

„A költő felel”

Illyés Gyula emlékének

Feszült csend.
Egy kéz a naplót lapozza.
A fejek a padra lapulnak.
A költőt kihívják.
„A költő felel.”
A költő rosszul felel.
Nem tud, csak egy mondatot.
A zsarnokságról.
A költőt megintik.
Jogtalanul.
Joggal.
Intő példája ott
lebeg osztálya előtt.
Mindmáiglan.

merev szem(h)éj

pupilla kerekül ——— feljön a holt csont
három szorosan impregnálva
– emlékszel, ezek az éjszakák/szakok, amikor...
a csomagolás hibátlan kötel
ékét megbontja a félsz (félsz, ugye, félsz?)
egy igyekezet: a tenni akarás ál
matlan szigora: hallani (hallali!) amint a zörgő pap
ír foszlányok újabb (két
es) rétege hasad le:
a hasítékon
többé nem lehet visszavágni
többé nem lehet visszavágni
semmilyen pengeéllel (élccel)
– emlékszel, azok az éjszakák milyen hibátlanul
voltak becsomagolva: s mennyi kéz mind a miénk
megoldani szoros kötelékét: egy más után
hullottak le a drap(p)ériák
– kibontani a lomha lepleket
ezer (k)örömmel tépve: álmatlan igyekezet
merev szem(h)éj szigorában
három szorosan impregnálva
——— feljön a hold
csont

Ólak tája

Az emlékvályúnál halk lefetyelés.
Szomjasan. Kifordult nyelvvel.
Sertésvész idején kitűzik a
fekete lobogókat a muskátlis
ablakokba. Tik-takoló pokolgépet
vesznek elő, könnyű kézzel.
Fülelnek.
Az idő és moslék egyre fogy.
(Egyre megy.) A konda kondul,
mint éltes toronyóra.
S az ólak táján henteslegények
különítménye tűnik fel –
másnap virradóra.

szisztéma

hirtelen megérni ezt-azt
s egészen sárgán (is)
érni még tovább (hovább)
majd az ér
lelést mímelve (bűzlő rothadásig)
titokban
maradni
prim
őrnek
(a piacon)

Skolasztikai tanulmány

„Ki itt belépsz...”, nos, hát beléptem
nyomod követve, jó Alighieri
(nem olcsó /társas/út, de úgy hiszem, megéri),
s aki „leszállhat”, miért maradna tétlen?

Tolong a kárhozott sereg, egészen
úgy, ahogy hatalmas látomásod méri;
karok ragadnak el, és nincsen mód kitérni:
siralmas árnyak közt dülöngők falfehéren...

De hol (cselleng) Vergilius, a mester?
Beatrice szűz jelenése késik,
s a misztikus kristályköröknek fuccs!

Ó, drága Dante, kínos döbbenettel
hajszolódom bugyraidon végig:
pokolból mennybe nem, másik pokolra jutsz!

Sivatagi holdkór

Az ég mániákus holdja
fölkel, izzik a sivatag;
műlábak folyton elbotolva
vonulnak messze olvatag...

Épp felsikít a kényes ízlés,
milyen ocsmány egy jelenet;
izzadt trikócskák párosodnak
a szárnyszegett függöny megett –

tűzoltókocsis zenekar
fordul be/fel az utcasarkon,
Afrika-vadászok sortüze:
ezen hibára nincsen pardon!

Ismerős bűvészmutatvány:
cilinderből kinyúl a nyúl,
aztán – mint kinek elég volt –,
visszahanyatlik hanyagul.

S törik a műmárvány asztaga
az üvöltő könyök alatt –
zötykölődve indul el
a mesebeli futószalag...

És elviszi a homokot,
hogyan teljék a sivatag...
S a mániákus hold alatt
hiéna(szív)kar megszakad...

A barométer álma

gladióluszok szeptember torreádorai
lángoló palástjaikat leterítik

valami túlvilági riadót fújnak
a petúniák harsonái

mint akit tönkretesz filléres adóssága
tömör lombját a fa sietve aprópénzre váltja

az esőcsatorna különös zenélő óraszerkezet
fals melódiát berregő bádogfurulya

a nap szemüvegét igazítja
s a pofánkba bámul gúnyosan kancsalítva

Sz. Á.

Valamikor (úgy tűnt) egy utcában lak(t)unk.
Bár te gyakran érzékeltetted: no, nem egészen.
Lám, a „megszépítő messzeség” sem oldotta (oldozta) föl
a kitoloncolás szégyenét. (Kékítőt az ég vizében.)
Valamiben otthonos vagy, amiben én nem.
Épp elég okom van ezt hinni.
Sőt! Épp elég „okaim vannak”!
Ugyanaz az utca – mégsem ugyanaz az utca.
(Ahogy az már lenni szokott.)
„Az élet változó, akár Euriposz.”
A kibetűzött kis/nagybetűk álma:
fölszegeződni a családi tűzhely transzparensére.
(Vagy ehhez hasonló megállapítások.)
A letrasetek táncában nincs lekérés (?).
Jó, hát értek én a szóból.
Nem, nem fogom „növelni” az sz-i banalitásokat.
(Ettől (már) ne tarts!)El lehet csúszni a banalitások héján.
(Hasonlóval elhasalni.)
„Körben áll egy kislányka” –
le/hívja a maga karóját.
(A maga káróján tanul mindenki.)
Érdektelenül tanulságos – tanulságosan érdektelen;
olyan, mint(h)a...
Olyan ütődött az ember néha.
Ha jól összeszorítjuk... kicsordul belőle a gennyes
következmény. (Kicsordul vagy kicsorbul – egyre megy.)

A lényeg: a takaró széle „elvágólag” illeszkedik a párnához.
Világos? (Igen.)

Hiába takarózunk: beköpi arcunkat a kozmikus por/tás.

Végülis igazad van: nem őriztünk együtt tanmesét
semelyik iskoláskönyvben.

S ármánykodás

Késő a paprikás krumpli
meg dicsőült nyomorúság:
akár a biciklis rendőr
a kocsmá előtt verekedéskor.
Tudom, fájhat ez, mint a
többi vereség: nem kap
közkegyelmet.
Egy zenés napon állunk alá
szorítjuk az elhegedült
nyugalmat, s úgy próbálunk látszani.
Akkor is, ha a látszat csal.
És kétségbeesünk: (szabad, nemde?)
szabadesés, Newton a megmondhatója.
Elfelejtünk jegyet váltani
a hat húszasra: pedig azzal jöttünk.
És egyáltalán: elfelejtünk.
Mintha ez volna természetes.
(Természetellenes?)
A marokszedők és matematikusok
hajba kapnak a technológiai szérűn:
nem veszik észre, közeledik a sárkány...
(Sármány?)
Becsapjuk egymást. Térdig, övig, nyakig.
Senki se sejtí, mikor lesz (jó) vége
a s ármányviadalnak.

ébredés. bizalom.

(magnóvers)

valaki csenget.

ágyban vagyok, azonnal kiugrok.

fürdőköpeny, gyorsan – arra gondolok:

ez valami fontos.

különben is reggel még bármit örténhet:

bármilyen jó.

bizalmat érzek a csengető iránt:

jóbarát, jó ember, jó hírt hoz.

tépem, rángatom a fürdőköpenyt,

nehogy lekéssek, elbasszam, elszalasszam.

előre kiszólok az ajtón a biztonság kedvéért:

igen, igen...

itt vagyok, itthon vagyok, hálától túlcsondultva,

hogy fölkeresett, rám számíthat.

kiszólok, hogy előre halljam a hangját,

élvezem érdeklődése kéjes örömét.

„ki az?”

„a postás.”

nem baj.

a postás is lehet jó ember.

a postás iránt is lehet bizalmat érezni.

sőt!

a postás levelet, pénzt hoz. a postás nagy közvetítő.

kinyitom az ajtót. sietve. sarkig tárom.

valóban ő áll ott. két levelet nyújt át.

sápadt – de ennyire? – a vitaminhiány, vérszegénység,

gyakori önkielégítés – de tényleg, feltűnő ez a

sápadtság, ez a fehéren derengő kóros arcszín.

mindig ilyen. mindig nagyon udvarias.
szinte zavarbaejtő. félszeg. előre köszön.
rámlóccsantja olvadékony alázatát.
most viszont gúnyoros, kimért. félreérthetetlenül
megvető mosoly játszadozik orra alatt,
leborotvált macskabajusza nő, nődögél...
„uram! többször kerestem már önöket! (önöz!!!)

többször megkíséreltem (sic!) beszédni a tévé-
díjat – eredménytelenül. (ez a választékosság
megőrjíti.) száz-húúúsz-foriint. felszólítást
is hagytam. hiába. kérem, fizesse be!”
rajtam a sor – undokul vigyorgok, vissza. rá.
„sajnálom, rosszkor jött.” (kegyes hazugság, mindig rosszkor
van, értheti, ha akarja...) „a feleségem magával vitte az összes
(?) pénzt.” (valami húsz forintot kapart
össze az aprópénzes köcsögből.) „most, éppenséggel
nem tudom... nem tudok fizetni.”
„de uram! Önöket képtelenség itthon találni!
különben is már két hete...
képtelenség! képtelenség!”
(csak hajtogasd, szegénykém. honnan veszi az ilyen szavakat?)
perverz vágy fog el: szeretném megölelni,
megcsókolni, leütni, kirabolni ezt a nagydarab
sápadt, kajla legényt.
mindenért ő fizetne meg.
tartozásomért, helyettem is.
lesmárolni, leütni.
ütni... ütlegelni.
szadizmust kiélni...
csak állok, mint egy sóbálvány.

várom, hogy előbb ő vonuljon el. (vissza. legalább ezt.)
akkor megmarad sértett méltóságom.
(persze, az övé ugyanúgy.)
eszembe jut a sok borraivaló, a tíz-husz forintok,
amiket leszurkoltam neki, valahányszor
pénzküldeményyel érkezett.
de most átmegy erkölcsi fölénybe.
áttűnik.
nem tudok mást: ütni kéne. a pofájába.
sápadt. vérszegény. pigmenthiányos.
kelt tészta arc.
puha, ernyedte izmok.
ragacsos, izzadó tenyér.
pénz. postás. reggel.

Születésnap i búcsúszavak Áron Nagy Lajosnak

Elment a mester,
végleg távozott.
Nem lobban gyufa,
nem gomolyog szivarja füstje,
s léptei sem kopognak sietősen
a belvárosi kopott házfalak közt.
Kihűlt műterme is.
Mozdulatlanul dermed irón, ecset,
a szűztiszta vásznak fölfeslenek,
leválnak a keretről.
Hangtalan szítál a por.
Nem osztja néki többé
kietlen parancsait a kor,
s ő gondjait nem felezi velünk.
Eltávozott a mester,
messze tűnt
kedves, ismerős alakja,
nem billen felénk köszönésképpen
ódivatú kalapja,
szíve se dobban a fogadott, szeretett Városért.
Pedig még nem mondott el mindent...
Aki annyi mindent megért...
S fényektől vibráló vásznain
szelíden, harmóniába kötve
lűktetett a bántás, a kín.
A sérelem, mi haragját vívta ki,
ott, a színek örvényében lázadt,

s elhajolt sokszor gúny és gáncs elől,
mert megtermett benne és megélt
a tehetség kiváltsága: az alázat.
Hiába kiáltanak utána
a finn öböl kék vizei,
a pirosuló bolgár erdők,
a Pannon vidék ígézetét
lehelő akarattjai partok.

Az elmúlás szétdúlta ezt a
mesebelivé öregedett,
tisztességét, mosolyát
kudarcon is átmentő arcot.
Álmai mélyvizeiben találkozott már
a ragadozó szörnnel,
de a józan reggelen, akkor is, azért is,
képpé változtatta a pusztulásiszonyt.
Nem az ecset, a varázspálca tört el.
Elment a mester,
itt hagyott,
pihenni a fagyott földbe tért.
De a mű él, pulzál és ragyog.
Örökségünk: az általa vászonra mentett szépség.
A Balaton fölött meghasadó kék ég,
tündéri tájak zöld vadonja,
ahol szívesen elcsatangol a kényes képzelet.
Ahol titkos ösvényre tévedve –
találkozunk veled.
Elment a mester.
Ilyen egyszerű. Született, élt, alkotott, anno...
Emléke az időn átdereng,
akár egy letakart pannó.

Elcserélt helyek

Megfonnyad hirtelen a satnya pázsit,
leszáll (leszáll?) az első őszi köd
– oly házias, meleg pulóverébe köt,
s az alkony-kandalló megparázslík;

ha hinnéd (nem hiszed): mért lenne más itt?
A lefolyó eldugult, a csap csöpög,
lengnek (huzatban) a csipkefüggönyök,
az utcában kiadó garázs (varázs) nincs.

Otthon(od) ez is. (Akár a többi.)
A szomszédnak illik megköszönni,
hogy helyetted a lépcsőházat mossa...

Kihunyt a láz. (Jóra, rosszra.)
Arcod hűvös, mint a márvány,
koponyád belülről kiált rád!

VI(G)ASZKERESKEDÉS

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., U.S.A.

VOLUME 100, NUMBER 10, MAY 1, 1957

Subscription price, \$5.00 per year in advance. Single copies, 15¢.

Entered as Second-Class Matter, May 2, 1917. Postpaid.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in
Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized by Act of October 3, 1917.

Postmaster: Please send address changes in advance.

Copyright, 1957, by American Medical Association

Printed at the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill. 60610

Second-class postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices.

Kosz/toló

A konyhalegény kiegyensúlyozott elviség szülötte.
Ideális receptkönyv. Beszabványozott lelki kondér.
A lovagi erkölcs letéteményese, a Kerek Asztal kerítője.
Automatikus nőgyűlölő és harcias feminista. Házasított
forradalmárként feleségül kéri néhai D. Bellát.

A konyhalegény nem konyhaleány. (Csak semmi némű/nemi eltévelyedés.) Derekan emelgeti a fedőt, a lovagi receptkönyv szerint beszabványozottan. Megözvegyült elviség lebeg a lelki kondérok fölött, feminista babérokra pályázva. Már szól/ít az I. osztályú menü/ett, a Kerek Asztal körül áll a forradalmi Baál/vány.

Elvieken gazdag D. Bella táncra „kerekedik”:
eljárja – ahogy receptkönyvben meg vagy írva –:
a Nagy Űzemi konyhaleányost. (Legényest?) (Csak semmi némű/nemi eltévelyedés!) „Art túrós” lepényt majszolva,
lelki idealizmusban sülvé-főve.

A konyhalegény automatikus feminista:
„A forradalom leveze már emelgeti a fedőt.”
Szelíd, elvi határozatokkal beszabványozottan.
Ideális lelki receptkönyv, lovagias nőgyűlölő.
Patrióta és matrióta. Az erkölcsi kondérban – fedő
alatt! – pár(t)olja (reggel 6 óra óta) özvegy D.
Bellát, míg puhára nem fő az I. osztályú menü/ett.

rekvizit

leütve (hűtve) a kény(el)m_e^cs klaviatúra szer
két kilométer dallam – máris fel kezét fog
tekercselhető mosás előtt a szárító köt
s ha hinni lehet a jós latornak élen (élén)
(a latorca partján) kitörő szar maták hurr
hím(eznek) áznak tapsi fülesen tapsikoltva
mászunk (nászunk) hajnali (éjjeli) engedénye
két szék közt a pad is ah: : parancsolatára
lóra ker(g)ül kar izma it_a^ányakába véve
hal mazati fölmentésben része sül(t)

Adydas Co.

Hétszilvafás hajóorvosság a tengerészeti patikában:
övön aluli ütés, gondosan kiadagolt libatáp.
Orwo filmen előhívható kéjkánikulai pár(na)viadal,
melynek győztese/vesztese csajkába/n kapja a frontfejtés
szépségkirá-
lynőjét.

Egyre csökkennek a kín(in)adagok, pedig erősödik a szél
vész, dögvész, láng(v)ész: eltorlaszolva a vészkijárat;
prolongált tolongás a maszatos/moszatós öbölbeli fog
adásra – rakodóbizottság daruja hazafelé szálldogál...

A buják/bólyák már (fény)árban úsznak kecsesen tempó
zva, eldugult sószóróik (taps)orkánja sem téríti el őket.
Az áram(lás) jó irányba visz, a DÉDÁSz irodája nyomban ki
tárgul, amint a szerencsés flottulás rendezi számláját.

Adydas cipőben futni Értől az Óceánig: ez a teljes
ítmény ma is nemzeti reklám. Özvegy legénykedés, harci jé
zuzmária. Hosszújáratú révcсалогány dalolja minden este.
Hallga, csak Helga dalát! Mi(nisz)térium-játék a kajütab
lakban: hold(kóros) matt Rose sétál a kikötő árapátiáján.

Szagavatás

Van-e áldozata/áthozata az (íny)csiklandó szendvicseknek:
ezt nyilvánosan szóvá tenni – semmi több/let.

Az ételmérgezett függönyök felvonása: kényszeres
felvonásvég,
tömeges kéjakarát, rorátés (dísz)galambház, kihímzett
Nesszus-ing.

Most jöhet az áldozati/áthozati bárány – meleg bundacipőben,
trópusi sisakban. A föltálalás (ma) nem marad el.
Ékes betonkörítéssel. Előítéletekkel, garancialevél salátával.
A lakomán csámcsogók megszálvétózzák a lejárt szavatosságú
törvényjavaslatot. Jobbról is, balról is.

Másnapos áldomás fűjt üveg bilikomból. Csengés-bongás
héthatáron
üt hetet egy csapásra. Anélkül, hogy a keresztényi méltóságon
csorba(leves) esnék. Akkord-szám fogy a (mise)bor. Sör.
Pántlika.

A (fej)ékes szalagot átrágnak ezüst/arany fogpótlással: avatás
ez, vagy mi a fittyfene!

stelázi-vers

I.

agas polcon üres ügyesek magas polcon üres üvegek ügyes pol
con üres ürügyek üres polcon lekváros ügyek megvalósulás pol
cán üdvözlő téviratok üdvövéseket adnak le messzehordó ágy
úcső(d)ből ünnepest ürügyek szipolkáznak (ál-mai) polcon nem f
og a macska fehér ruhás szüfrazsettet kísértet járja be pol
cainkat csörömpörölnek üreges ülepek (sz)építs polcra polcot
polcpiramist hazai (h)ímpor(t)ból egyenpolcon egyenüvegek e
gyenes derékkal menet ellnek alacsonyról magosra „egész vil
ág hadd láthassa” magosabbra mászunk mint az elődök „ez az u
tolsó mászunk né^k_pünk” tiszta kamra rendes polc (sza)rakodj r
ügyes kezekkel telis tele minden polcot hit-tél hűgok Hugók
^{SZ}_hóhuhogások laviniák gör-dördülnek „polcaink közt már a csőd
barangol” áriádá(r)dárznak óperenciás korhadt kórusok polco
nyok poltronok pórias pozitúrában turzásnak POLC RT részvény
táviratatata ér(te)kezik magas lóról az utolsó poltura elköt
vet lejáRT a szavahatósági/szabadossági idő lejááááááááááárt
szavatottsági iiiióóóóó lejártttt (art=árt) szabadalmazta
tási téridő meg+árt KEINSTEIN

II.

a jó háziasszony gutes hausfrau vizeletén érzi a befőzés i
dejét üvegeit (a patakban) „mossa, mossa...” előkészíti a be
főttes gumit sarkig tárja celofánis lá^dbát gondosan belehely
ezi (melegen) dunsztos üvegjébe a merev ropogós uborkát szőr
östül-bőröstül de előbb alaposan megmossa (keféli) a legszebb
példányokat nyelve hegyével ízleli („la-la, la-la...”, a felfor
ralt ecetet c.erben hagyja hűlni magva váló szilváját magva
szakadásig dugdossa villamos székében delejezi vendégét homá
lyos (befőttes) üveges (meggybefőtt) szemmel fogadja kóstolóra
üveges táncba vesznek ágyástól-vakulásig prim úr helyett meg
teszi a magáét a jó háziasszony gutes hausfrau dunsz tolja l
itères üregjeibe édességét éberségét lyukas hálóing(er)ét
roskadozó bárcákkal varrja haza az urát öl les léptékkal hoz
o mányát hordózza savanyú lába közelében vasmacska dorom-
bol házi szimfóniát ege részttni rest tell „hosszan elnyúlt test
tel” szemantikálja A. J. Családi kűr c. klöteményének tratamát

III.

por társ a tsákányt jó méhbe vágd (ne)emelj porlaszt múltunk/
bosszú(s)esküvőre (ne)síelj te hóember öltő jövőnk a MÚLT
rágta anatólógiaák shortban startolnak fel peres szájjal
rágós műfoga^{kk}_{tt} al húzzák a csíkot velőben van LÓban az
igazság
perc-emberkép fot^ó_ője ki^{lugo}_{lakkoz}va váltig pedig É Nek énekelnek
égve 120 km-es szeges éggel pompa durrban akarnok mesteri
pálca suhog hamuba sült himnuszát fújja a szél-vész porlad
parlandó omni busz kék visszeres lábbal csuportosan orv érv

rendszerek köszöntik pánt likas kalappal lehányok le^gpények tá
ncát változnak időik váltói csattognak csaló gányok hanyatt h
omlok nézet Éjben rozsdADA érik drótostul-fótostul (gyermek
városostul) pereg a dob erdő hallali pápától nagypáliig kalimp
állva holtágra vonulnak vádak vádlik vadlibák mert itt a kért
részt fölvgják (szobortortát) tizenegyes! szelet-N-ként világ
egyedem-begyedemben kogito-interruptusz hányad^é₁kán góló
gok a

sz^a_er^o_en vállfásban pirk-adattól statisztikáig nyelvteljesítmé-
nyem normafa-rendezés után is sztahanovista hősköltemény 700
%%%%%%%%%

f k
v áz-la t

pirinyókám állandóan fázott –
 az elektromos piritóskészítő sem segített rajta –
 dihedergett fogvacogászott lúdbőrzött „blue” kanapén –
 megriggyentette magát bakhátát nekiveselkedte a cserép
 mályvának hosszan huholt ^t_{ny}enyérébe lélekmelegítőjét
 magára csatolta csatosüvegével együtt parazsat nyelt
 körítés nélkül totálisan becidrizett –
 pici/kém! –
 mi ez a sark/vidékiek magatartás remegészeti remeklés
 háromnap(l)ós hideg/lelés (mi a fenének kerested?)
 szőrehullató szőrmemuff báránybőr bundabogyiszló
 nyakig érő szuperharisnya melynek kulcsát tenger(i)be
 (r)ejtetted –
 és egyáltalán védj tudomásul: a frigiditásnak is van
 határállomása vízumkényszere kényszerleszállása
 (lux elvira a megmondhatója) –
 fejezd be a vacogászati tanfolyamot didergészeti esti
 egyetlenem térjen vissza arcodra (V. felvonás) a kölcsön
 adott sex-pír –
 különben jó a válóperjel áldumá(s)t osztva kölcsönös
 önkielégítésünkre –
 – hogyisne három mű-szagtól bűzlesz rihonyák facsavar
 ozzák (slicc)gombjaidat a Vénusz-oltárterítőre
 ezzel minimumra veszi vissza hálóing/erét –
 akkor letéptem hintás quázi-köntösét és jól... felvilágosítottam –
 (három napon túli agy/ógyógyulása a körzeti rendőr/orvos szerint
 páratlan eset ékes)

(nyers) fals popótikai tör(le)lemény

ismert kelet-európai kódra

Fűrész/por tá(r)sadalom orv-olvasója
szó-halomban (dalomban?) ne keress víg ezt/azt
nem vagyok vi(g)asz kereskedő he
yes lő dörgő da(da)
hit eledeled eddig sem volt n(y)álam
sem adósságod (a)lakkozódj nélkülem
régóta f(r)igyellek:
(k)elementárisan burkolsz
csipke térítőn mit sem nyújt lelke(n)dnek
popótikai tör(le)leményem szó(sz)ban
szólítsd a szolipszistát
nye(t)reménylistát
kaszappistát
a lélekidomvas (ki)haj(l)ítóit
ők majd felcsigázzák
fantáz
iádat
a vers-póker (a)lapjaiba
kibicek lesnek nem vagyok hazard öröd
ráteszed/váteszed kiből látomást csapolsz
a költői rész(l)egen
dunnádat sem újítom föl az újság-takarmány
vita(min?)jaként szövegem elkeverve
a szövevényt sem szaggatom (ahogy térdedet a csúz)
mit magad körül mind (s)űrűbbre fonsz
használni sem kívánok (tündöklelni úgysem)
ne kezdj velem hát semmit – talán
(v)iszonyunknak ez lesz kezdete

nyulambuli (festői hamisítvány)

ez a hamis
ítvány szebb mint az eredeti
két kézzel kap
tam utána
ráköltöttem havi (bajom)
nettó/bruttó nemzeti
jövedelemem
mert erre a hamis
ítványra már régóta „fenem” a fogam
ezen a hamis
ítványon (képen)
kannyulak kergetőznek
(mindegyik szmokingban cylinderrel)
táncuk? „nembeli” lejt^ő_{és}
de valami piszok előkelően
rop(og)ják
nyúlbal ez vagy mi a franc
akkor nyilván vannak nők
tények is köztük mert nem buzitalálka
és cylinder helyett mintha
nyúláször kalap volna mindegyik nyúlfejen
(nyúláször bunda mindegyik nejen)
a zenekarról még nem is beszéltem
síp duda csimpolya flóta
valódi zene ^t_hengerészek
húzzák/vonják a nyúlfulbe(mászó) dallamot
de valamit az *eredetiről* is

festette 1875-ben M. Péter Pál
(alias Házi Gyula)
erről koppintotta az ismeretlen mester
(mely – hangsúlyozom – jobb mint az eredeti)

valahányszor ránézek
makogni kezdek az örömtől
hogy ez műremek enyém lehet
egyszer már alkudott rá egy mű
kereskedő
ígért több mázsa sárgarépat egyéb finomságokat
ajánlata ma is (hossz^ű_{an}) *fülembe* cseng

FALVÉDŐ SZÖVEGEK,
FAL(S) VÉDŐSZENTEK

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM 1630 TO 1830

BY

JOSEPH NEALE

OF THE

NEW-YORK

LIBRARY

OF THE

CITY OF NEW-YORK

AND

LIBRARY OF THE

NEW-YORK

LIBRARY

OF THE

CITY OF NEW-YORK

AND

LIBRARY OF THE

Falvédő szövegek, fal(s) védőszentek

Kedves idesapám, idesanyám! Fölnevelő dajkám! Józsi bácsi és Józsi... néni! Fölséges anyakirályné! Búbárcás honleányok, levente bajnokok! Római polgárok, vincellér növendékek! Fitty-mallati... pitymallati párom! Csárdás kisangyalom! Sógor-koma rettyerutyám! Hajdani hajdemákok! Párduc kacagányos... elődök... utódok! Tökmagjankók, zabigyerekek! Válogatott cigánylegények! Tűzről pattant csödgondnokság! Huncut vászoncsaládok... cselédek! Abasári... vásári kikiáltók, cégéres igazemberek! Hatékony paprikajancsik! Drága körösztyanyám... térdekalácsa! Éhenkórász pereputtyom! Komámuram, komámasszony! Ingen tisztelt publikum! Himpallérok, piahajcsárok! Bakafántos ferlicém! Görlécem! Gördeszkám! Áldott jó vidra szaporítók, nutria-kolbásztöltő állomások! Lajta-bánság esküdt ellenségei! Hívei! Összeesküvői! Te, rongyos gárda... élet! Diétás nővérem, hiányzó munkaerőm! Első, másod, harmados... harmatos kukoricám, cukorrépám, titkárom! Titkárnőm! Minden lovas nemzetek! Borissza... bornemissza pápuák, pánamerikai játékok! Karón... karon ülő csecsemők! Zülletg művészek, alkotó lumpenelemek! Telepek! lehu... lehu... ngazinozott kiskert-Magyarország! Liliomos langaléták, szívgyárdista roham osztagok! Kendermagos... magas... kultúr(a)-vigécek, bőr tökös... tokos brigádnaplók! Ferenc Józsikák, Kossuth Lajcsikák! Úttörő puszipajtások, Rákosi Matyikák! Délibábos... csábos... nyelvészek, halk szavú... halszagú rokonság! Képviselőfánk-jelöltek! Akadémista színvakok, rokkantkocsi versenyzők! Sajtókukacok, cenzororoszlánok! Sudár... sugárszakértők, rákkeltő anyagok! Turbóelektromos tubarózsám! Tubicám! Füstszűrős... szűrős Fecs-kém, snájdig Pall Mall-em! Egy cica, két cica, száz cica, haj! Hetedhét kisvállalkozásom! Pruszkikos puliszkaszaggatók! Rézeleji... rézkontyú ángyom!

Elfűrészelt nótafám, kiáradt... kiszáradt... csak tiszta forrásom!
Tízemeletes táncházam, zsupfödeles diszkóm! Eltángált... táncolt hozományom, fékevesztett szűzességem! Nemzetes uram, takaros... takarékos tanácsi aparátusom! Lakodalmas menetem, május elsejei felvonulásom! Díszes közgyűjtemény!

Vénróka vezetőség, hétpróbás tisztikar! Aggon... iggen tisztelt elnökelvtárs!

Fehér galamb száll a falu felett,
viszi az én fóliába csomagolt, mélyhűtött lelkemet.

Édes rózsám szem(érem) határa,
meglátlak-e valahára?

Előre csomagolt, gyorsfagyasztott, szavatolt pléhlek
szállítását, kiszerezését, rideg-tartását kis- és nagy
tételben vállalja: GALAMBSPED.

Fehér galamb száll a fehér falú falu felett,
leszarja... az én fájdalmas... almás kertemet... lelkemet.

Fehér törzsőrmester bajtárs, míg elszáll fejlődő szülőfaluja
felett – a magyar légierő galamblelkű, szálfaderekű,
szú nem járta pilótája – kabinjából kiskapuban álló babájának
keszkenővel kiintetget.

Efehér galamb tolla mennyekből hintetget,
mennyei szennyeket, szennyei mennyeket!

Pissz telt... elnök elvtárs!
Szalonnával tüzdelt ünneplő közönségesség!

Fehér psota... postagalamb száll a falu felett,
viszi/hossza a legújabb mezőgazdasági irányelveket.

Oszd hallod-e rózsám, a legújabb Közlönyben
mit ér... ír a rendelet!
Sertésvésztes idők járnak
a portálok megett.

Légypettyes... papírraj száll a falu felett,
lepkéhálóval üldözi... ill.: üdvözli Arany Kalász MgTSZ.

Csuszán innen, (tehén)lepényen túl,
ott, ahol a kurta farkú kismalac túr,
hát... túró...l siet beléje,
mint a gyermek anyja bidéjére.

Egy kis malaszt, rőf-rőf-rőf,
el ne szalaszd, töf-tőf-tőf:
egy-mást ér-ve kér-ve mér-ve
döf-kö-lőd-jünk, döf-döf-döf!

Jön az öreg(lány), meglátja,
örvend, edzve kiáltja:
rajta fia(i)m, boeuf, boeuf, boeuf!
Postavantgarde dalárda.

Árvalány-hajcsárok!
Átmentek-e kendtek a sóhajok hídján?
Nem bíz mi, nem biznysz!
Tudományos ingerlicém!
Átmentél-e, szívem csücske, a Sóhajok hídján?
Nem bíz én, nem biznysz!

Csótáros paripám!
Átmentél-e, szép heréltem, a Sójajok hídján?
Nem bíz én, nem biznisz!
Anyamasszony katonái!
Átmentek-e békeharcban a Sójajok hídján?
Nem biz, mi, nem biznisz!
Millpengős szeretőm!
Átmentél-e 48-ban a Sójajok hídján?
Ötbillió ropogósért át biz én!

a

ab

abc-árulás

álruhás áruház

abc-áldumás

ab

a

Lúdtalpas tannétók!

Átjuttok-e havi fixért a Sójajok hídján?

(Leesnek).

Tervszám-bondorítók!

Átjuttok-e statisztikusan a Sójajok hídján?

(Leesnek).

Pedigré-hamisítók!

Átjuttok-e a Nemzetközi Kutakiállításra a Sójajok hídján?

(Leesnek).

Szócséplőellenőrök!

Átjuttok-e „cséplés” nélkül a Sójajok hídján?

(Leesnek).

Lángossütő milliomosok!

Átjuttok-e Mercedes-szel a Sójajok hídján?

(Leesnek).

Reform-közgazdászok!

Átjuttok-e tőzsde-krach nélkül a Sóhajok hídján?

(Leesnek).

Atommáglya-mumusok!

Átjuttok-e hamubasúlten a Sóhajok hídján?

(Leesnek).

Kórus: Mindenki leesett.

Nem nagy eset.

Volt, aki megütötte atom

porát: fölkel, nem kér, de vesz,

tagad. Tagad. Esetleg: dagad.

Töltött dagadót rendel,

de – semmi.

Sem ők.

Sem mi.

p

pv

pvc-szar

pvc-szarkofág

pvc-szar

pv

p

Fehér galamb száll az elfehéredő világfalu felett,

viszi a Szokol rádióba való hiánycikk pótelemet.

Ha megszököl – megszokol.

Ha megszokol – lesz Szokol.

Ha bánt a bánat, önvédelemből bekapcsolod Szokol rádiódat.

Ha bánt a bánat, önvédelemből kikapcsolod Szokol rádiódat.

Szent hírek.
Hír-szentek.
Falvédő-hírek.
Felvédő-színek.
Falvédő szívek.
Falvédő réteg.
Falvédő rétek.
Falvédő élet.
Fajvédő... falvédő irodalom.
Falvédő Julcsa.
Falvédő Miska.
Falvédő Borcsa.
Falvédő Pista.
Falrahányt borsó.
Falmellék-toborzó.
Mű-légy oltalom.
Falas... feles legopince.
Legogyerek, legolány
boldog legoltalmat kíván.

Védelmék, védelméletek, végegyletek.
Origótól Kiskundorozsmáig.
Véderők védelgyengülésben:
most száll ki belőlük a pléhlek.
(Fehér galamb képiben.)
Sarok... barokk utánzatú kapu... kupavédők,
minden szerdán védkimerülésig. Esti fényben,
bíborban-bársonyban, gyöngyös koszorúban. Bundában,
Berliner kendőben. Esete válogatja.
Védnemtők... mentők sziréneznak... szirénáznak
a színlelt hely-színre a végtelen csúcsborzalomban.
Amikor megérkeznek, egy men-helyes kislány köszönti őket
csiklandós kesz-kenővel, óv-szeress dobozzal.

A nemtők... mentők nem értik félre: visszaélnék a helyzettel annak rendje és módja szerint. Felcsipegetik a maradék írmagot – írmagja sem marad –, aztán elszellentenek. A mentőöv, menstruációs vatta marad a porban, ... örök mementó muriként.

A címjegyzék jön-megy, maholnap visszakíváncozik oda, ahonnan önként...es rendőrként távozott. Két annyi rőf-rőffel, harmadnapos szakállal. Agyonturházva... túrázva, fel... elcsigázva. Oda sem fűtül, hogy a hentesáru kezét fog a gyorsvonattal; kézfogásuk megpecsételi öreg... lövegbarátságukat. Ujjukon meghatóan csillog-villog a sok hét karádys jeggyűű. Gyűszű. Lejárt szabadosságuk... szavatosságuk szimbóluma. Csókolózó galambpár telepszik a nászi legelőre...lepedőre. A hamisított fuvarlevél kiállítja nyalka verbunkját. Az ismert nagyvállalat házilag csomagolja, a megrendelés szerint. Darabját... páriját, illetve: pártját két hordó eredeti rézgálicért. Most már semmi sem áll útjában az üzemszerű kéjelgésnek. A termés jónak ígérkezik, csupán a görögdinnye betegápolója késik. Pedig a csínos aprópénz hajnalhasadáskor... fitymallatkor bejárja az előkészített veteményest, a heti dugványozás – ágyásonként két személy...igazolvány szükségeltetik – ma sem marad el. A jó minőségű ocsút galambszívű édesanyák viszik a hetipiacra. Gábor Áron alul eladják vékástul, rézágyúval együtt. A tűz-vízhatlan nejlon zsákok esőért könyörögnek, magatartásuk nem méltó a szocialista ipar termékeihez. Összehívják marháskodásra a többszörösen kitüntetett szakember gárdát. A tanácskozás díjtalan táncóráin szégyenlősen lopják... helyesebben: szégyentelenül ropják, mint akiket az Isten is egymásnak teremtett. Három műszakban, meleg csákányváltással. Lottósorsolás húzza nekik művirágos-művirradtig.

Fehér galamb száll a falu felett,
csőrében hozza... viszi az én száz wattos... vattás lelkendezésemet.

Arany pitykés... pitykos... pityókás Magyarország,
én csak rólad álmodom,
lesz még szőlő lágy kenyérrel:
kacsatollas Trianon.

Most pedig gondosan töröljük le a lábakat, és föl a falvédőre! Egykettőre! Ott helyünk, bérelt helyünk, operabérletünk. Albérletünk és főbérletünk. Lakáskiutalásunk. Egyénileg és kollektíve. Elkártyázva és üdvözölten. A Falvédő-bizottság által üdvözölten. Atomális triciklivel, hatlovas hintóporral. Négyökrös szekérrel. Terágyás talicskával. Kormányozható léghajóval, balatoni gőzössel. Nemesi bandériummal, úrnapi körmönnettel, május elsejei fölvonulással. Nótaszóval, nota benével. Háromszínű pálinkával... pántlikával. Gulyáságyúval, túrós derelyével. Három napi hideg élelemmel. Éjjel, az omnibusz tetején. Jó fűszeresen, paprikásan. Hosszú lére eresztve. Bözsike édessel, Bodri kutyával, sátorfával. Akáclombos kisfaluval. Föl, föl! Ti fehér galambjai a völgynek! Földnek! Az áldott magyar földnek. Gyerünk, gyerekek, ott mutatunk kedvünkre! Ne tolongjunk mindenki fal... fölfér! Csak tessék nyugodtan hímezni-hámozni. Fürge ujjal! S ha egyszer fönn leszünk, nem megyünk le. Bárhogy is csalogatnak... Soha, soha! Ámen. Á, nem!

DUELLUM

Osztás-szorzás

Az ocsmányul osztott lap kifordul
a kézből, a játszma elveszett;
csak tudnám, kinek az elve szebb,
mikor két égtáj rámcsikrodul –

ha céloznak rám, hátulról, orvul,
lefegyverez a döbbenet:
golyhó a golyó, nem üt sebet –
s tátozó számba porcukor hull...

Itt még a vereség is édes,
bár élni életveszélyes –
a drapéria jó honi posztó,

amivel régtől letakarnak
holtat, asztalt, magánhatalmat,
s rég cimbora az új kegyosztó.

Elkötelezetlen értelmiségi éneke

„...ne csatlakozz a hadhoz”

J. A.

Ha nem tartozol sehova,
nem vonz a jobb, taszít a bal,
ökölrázás, szitokvihar,
belep a vad viták pora...

Lilultan hör'g sok torz pofa,
folyik a kakasviadal –
késik a végső diadal,
mire fáj mindőjük foga...

Ha nem vonz a cifra, szép akol,
képviseld kéjjel önmagad,
míg csal vagy csatlakozik a „had”.

S míg kétfelől gáncsol, rúg a láb,
az vigasztalhat legalább:
neked már senki sem papol...

Melankólia

Kinézek a kilátástalanság ablakán,
hirtelen esni kezd.
Annyi mindent kéne csinálnom,
nincs kedvem semmihez.

Próbálgatom: el- vagy megmenekülni,
melyik a jobb...
S mi az, amit még kockázat nélkül
bevallhatok.

Ilyenkor legmagányosabb az ember,
ebben az elnémulásban.
Jöjj, melankólikus angyal,
légy a társam!

Van alku. (Kell, hogy legyen!) A boldogságra is.
Ugye, elismered?
Kedves Attila, ez a trükk. Egyszerre fogni
kint s bent egeret.

Kis kaland

Duhognak az égi dugattyuk,
remeg az egész szerkezet;
kedvesem, fond körém kezéd,
így még esetleg kibírhadjuk...

Szemet találunk, mint a vak tyúk,
s szemedben látom: élvezed
ezt a kegyetlen életet –
nekünk e házi, kis kaland jut...

Közelednek a téli éjek,
amikor a sötétség mélyebb,
a csillag is szinte beleájul...

Recseg a fagyott, zúzos ágvég,
s félelmesen nyúlik az árnyék...
(Remélhetően, nem utánunk.)

Trance macabre

(Századvégi, elspórolt stanzák)

Kibérelt(bélelt) óra-tartományok,
honnan nem tért meg utazó/utánzó;
(be)vert tojás: keményült lágy ok,
melyet vastagon borít a só:
s mindez egyszerre, összetörve
zuhog a nyüzsgő személgödörbe,

ahol hullámszik, forr a komposzt,
(érdemes férgek édene),
két part(i)ja közt jár a komp (most),
miközben harsog tér, zene,
s mégis valaki nagyot ásít,
állkapcsa csattan: éjszakás lift;

taka(rod)ó ez – durva pokróc;
alá Maris, pisze, pösze,
rövid nadrágos kis takonypóc:
van-e néki közüzeme?
S ha van is, kételtű, kedves?
Kedvezménye vajh' kinek kedvez?

Hajnal vitázik szürkülettel,
(vitájuk csupán eszmei),
de f(r)igyelj csak, szeme se rebben,
(mintha ablakon esne ki),
föltornyozza a képre-képet,
hogyan a közönség beleképed.

Tolókovács az alagútban
(benne egy sérült mánia),
a teremőr orrunkra koppan/t,
mert nem stimmel a gyász ima;
lehet, kissé sötét a tónus,
de a pontod nem malus, bónus.

Vágy, Néró után

Ó, császár, most lenne szükség igazán rád,
tág színpadokon pengethetnéd a hárfád,
s bőggetnéd, rossz disztichonokba szedve,
ki, miként lesz a nép kegyeltje...

Milyen mértéket ért el a szégyen és a kár!

(A gyújtogatás el is maradhat akár...)

Mesevariáció újmódi szegényeknek

(Ad notam J. A.)

„Talán dűnnyögj egy új mesét...”,
nem okvetlenül Józsefét –
s már szól a még újabb mese,
és nem igaz a fele se.

A kacsalábon forgó vár
kapuján beroszdállt a zár;
megroggyant a kacsaláb,
penészes a mézeskalács.

A sárkány tejszínhabot fű,
a királylány rég nagykorú –
és nem kell néki kiskanász,
hát elmarad a mesenász.

Talán dűnnyögd el jóslatod
(amit bárki is tudhatott),
magadban, egyes-egyedül,
míg az ajkadra feketül...

„Fiaim, csak...”

most gyorsan sok versverset
kéne írni
(nem Polly titkát)
három-négyszeres
többszörös verset
(verset a köbön!)
Abszolút Lírát
abszolúte
dúdolni esti (virág)ágyakról
mesékről misékről
(Misákról nyet)
az ég bolt kirakatáról
és persze: Katáról
könnyű a Katót táncházba vinni
a nemzeti lejtőn
(különben is: nemzeti lejtés
ez a sikk!)
de nóta bene: más már a táncrend
(a táncrendőrség készültségben)
tűzoltóság vízágyúság díszőrség
szintén
a lírai (tandorii)lira
megrendelve az irodalmi kocsmában
az igazi melyet bármely tanszékről
pattant esztéta a (slicc)gomblyukába
tűzhet líristák sipisták hendiköppel
indulhatnak a versversenyben
most gyorsan sok versverset kéne írni
míg el nem ér a lírai székrekedés

Duellum

(a lovagiatlanság szabályai szerint)

*Néhai cenzoroknak,
ma „független” szerkesztőknek*

(Volt) cenzorom, remélem, megbocsátja,
hogy búcsú nélkül nem hagyom magát,
s meglepetten szól: Nahát, nahát...
Vagyok önnek leghűségesebb' társa,

előre nézzünk, karöltve, ne hátra.
(A jó cenzor, az mindig megbocsát.)
Különben is, hiába áll tovább,
személyemnek messze nyúl az árnya...

Hallgatva ezt az őrült párbeszédet,
melyről nem tud az új kor krónikája
(vagy nem akar) e nagy szemforgató –

zümmög „esti dal”, halálos altató,
kitörne már, s megdermed a láva.
(S önmagamtól szinte-szinte félek.)

Tamáskodás

Hát visszatértek és visszanyertek.
S a vesztes megint én vagyok.
Persze, okulhatok az egészszből,
kereshetem a magyarázatot.
De mit tegyek, ha nincs
kedvem az átértékelés átértékeléséhez,
a kék címkés, rózsaszínűen habzó
pezsgő-durroztatáshoz,
megszeretni (utólag)
a mögöttem felsorakozó
(ál)kedélyes rém-évtizedeket?
Nincs kedvem a győztesek ünnepléséhez,
akik még nem találták ki igazán,
hogyan ünnepeljék magukat.
Ám el kell ismerni: remekül sikerült
a tetszhalálból a (tetsz)föltámadás.
(Csakhát az undor és viszolygás,
a mind jobban terjengő tes(z)t-szag...)
Akkor már inkább maradok hitetlen Tamás,
s hogy vérezzen,
soha ne forrjon egybe,
ujjamat tuszkolom a sebbe...
Amíg csak élek.
S ha nem teszi meg más.

Kitüntetett idő

Savanyodik a győzelem,
cipőből kicsap a lábszag...
A való oly valószerűtlen,
és ami nem csal: a látszat.

Ismét fordul a Nagy Kerék,
a rémtett erénnyé nemesül,
Móricka-vicc a vádbeszéd,
dadog az ügyész, belesül...

A csábítás orkeszterében
csimpolya, duda, fuvola –
aranyozzák a múlt időt,
ragyog mint ódon kupola.

Simulnak az aggkori ráncok,
gondüzérek messzire tűnnek –
csapra verve a vigalom,
minden (más)nap sátoros ünnep.

Tart a csábos csuromparádé,
te még hab'zol: menj el? ne menj el?
A történelem légyszaros
olajnyomatán ott a rendjel.

(1994)

Egy (igaz) kommunista halálhírére

Hát, elvtárs, ennyi volt a lét –
ezt nem az osztály és nem párt,
Teremtőd szabta ki rád...
Tisztes idő, hatvanhat év.

Szolgáltad eszméd, hű cseléd,
viselted, bár divatja vált,
Szverdlovszkban rád szabott ruhád –
vállalva bűnét, szégyenét...

Most már mindenre késő, késő –
harc helyett nyugalom, a végső
vár, e föld alatti munka

nem szolgál (hál Isten) javunkra.
Vagy még (talán ha ez segít):
szervezd a férgek mozgalmait.

Változat reménytelenségre

Kifosztottak.
Kíméletlenül elvették,
ami az enyém volt.
A lefojtott évek keserűségét,
dühét, cikk-cakkban való meneküléseim
értelmét/értelmetlenségét:
a túlélés zálogát.
Pátoszát a hajthatatlan
ellenszegülésnek.
Oda lett felhalmozott tőkém:
kudarcaim betétje,
a félelem és kiszolgáltatottság
kamataival együtt.
A legszomorúbb:
gyűlöletem is megkopott, elhalványult.
(Sors ez is – együtt öregedni meg
egy kihalásra ítélt, mégis
virulens rendszerrel.)
De szép volt azért az összeomlás!
A nem remélt pillanat,
amikor megvillant valami elégtétel fénye
az elhomályult szemekben.
Hogy aztán ismét összeálljon
az őrült, unt alakzat,
mint a mágnesreszelék.
Vajon mit tehetnék,
hogy ne kezdődjön előlről minden?
Vajon mit tehetnék,
hogy előlről kezdődjön minden?

A tegnap krónikája

Gondolod, *ezt* még megéred,
aztán csúfosan tévedsz –
elszakadoznak egymástól
gondosan összefércelt évek –

s hirtelen, nyomtalan tűnik el,
ami csak tegnap történt,
égő szemekkel bámulod
mi elnyeli, az örvényt –

dereng már az is: nincs tanú
ebben a néma létben,
törvényírásra kész kezek
hanyatlanak le tétlen,

üres lapokba tép a szél,
mintha velőnkig fájna,
és becsukódik lassan
a tegnap krónikája.

Kínos adósság

Uram, hagytad, hogy megmaradjak;
nem firtatom, miért, mivége –
évelő kertet gyomnövénye
felszökkenek, akár a vadzab –

maradjon ez sovány vigasznak,
ha már kifogy az ember érve,
s kissé beroggyan a térde
színed előtt, ki egymagad vagy...

S nehéz teher, akár a sószsák,
ha már egyszer vállamra raktad,
nyögve nyelek, ha szomjam oltom –

Csak hát ez a kincs adósság
ne húzna le, ne gyűlne folyton,
miről számot kéne, hogy adjak.

Személyeskedés

Valami nincsen rendjén itten,
Uram! Nem úgy, mint régen,
mint a gyermekkor sűrűjében,
amikor naívvul hittem,

mert bántanak (kérdehetnéd, kit nem?),
sulykolják: agyamba véssem,
legyek profi a szenvedésben –
hol van hát az, ki megsegítsen?

Tudom, tudom, mennyi a dolgod,
varrogatsz (folt hátán foltot),
szegényedik a világ...

De mért pont engem csépelnek, ütnek,
hogyan a vérem fülemben lüktet...
(Uram, töltsd ki e rubrikát!)

Ropogós dalocska

Egy ócska, rossz reggelen
a tükröm ketté repedt,
azóta egyik felem
nézi a másik felet...

Nézi a rosszat a jó,
és a rossz visszakacsint:
valódibb ez a való
bármilyen törvény szerint.

Nem könnyű annak, ki így
kettőzve, cinkosan él,
és bármit ketté szakít
egy aprócska ötletért,

nem könnyű szembesülés,
ott van a tükördarab,
pereme akár a kés,
véletlen belémszalad...

Kérdésem is meghasad,
a számat feszíti szét –
és vasalt cipőm alatt
ropog az üvegcserép...

Helytelenkedés

Restellkednék, de nincsen ki előtt,
így hát csak *belülről* emészttem magam
(igen, az emésztés, jó ha van),
áttétlenkedve a felzavart időt –

amelynek hőse megannyi bűsz ripők...
Ó, hogy ágálnak (a színpad rossz) gondtalan,
fuvola szól és néroin peng a lant,
s a tömeg tapsa is oly régtől ismerős.

Húzódok (el, félre), ám megtelt minden zug,
tilalmas táblák kerítik, hazug
foglалók csörögnek a zsebekben...

Tenyérnyi hely, ha volna is enyém,
(akár csak annyi, mint egy tehénlepény),
ki tudja, mivel kéne megfizetnem...

Távolodóhoz

Uram, tovább ne távolodj már,
mert nyújtózom, földi teremtményed
teljes erőmből, hátha elérlek,
s nem jutok messzebb lábnyomodnál,

melyben dereng egy drága foszlány
végtelenedből szakítva végest.
(Talán értem rejtőzködésed,
hisz nyilvánvalóbb vagy bármely valónál.)

Nem rakom gondom senkiéhez,
imák helyett a magamét mondom,
ha ott vagyok, a legvégső ponton...

De máskülönben hallgatok (rád),
s összerakom belülről orcád –
hidd el, nekem bőven elég ez.

Ezredvégi pillanat

Ülök a presszó bágyadt teraszán,
most bukik le az augusztus végi nap
(tojik reám, piros majomvalag) –
s felszakad minden, ami fáj:

homályos ügy, elvarratlan szál
(véltetőn örökre úgy marad) –
az ezredvégi kínos színdarab
is szünetet tart, mélán hezitál,

miként folyják tovább a felvonás,
ki itt a hős, s ki a kis statiszta,
miként lesz röhögés a gyász,

szilárd falakból felhasadt kulissza,
kopott paróka a csinos hajfonat –
s letakar leplével az alkonyat.

THE HISTORY OF

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

THE HISTORY OF THE
CITY OF LONDON
FROM THE FOUNDATION
OF THE CITY

TARTALOM

MEMORANDUM

TO : THE PRESIDENT

FROM : THE SECRETARY OF DEFENSE

SUBJECT: [Illegible]

DATE: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

4. [Illegible]

5. [Illegible]

6. [Illegible]

7. [Illegible]

8. [Illegible]

9. [Illegible]

10. [Illegible]

11. [Illegible]

12. [Illegible]

13. [Illegible]

14. [Illegible]

15. [Illegible]

16. [Illegible]

17. [Illegible]

18. [Illegible]

KORAI MÉR(L)EG

Törött fénykép	7
Talány	8
Szexualitás	9
Beöltöztetni	10
Aranyidő	11
Szennyes napok	12
Konyha-dal	13
Falfirka	14
Egy éjszaka dimenziói	15
Ragyog az út	17
Megszilárdulás	21
Alkonyoldat	22
Korai mér(l)eg	23
Beatus ille...	24
Befejezetlen teremtés	26
Kék szeptember	27
Élni...	28

LAPOK AZ 1-OLDALOK KÖNYVÉBŐL

Az élheteretlen dala	31
Kitelelni	33
Pitypangos dal	35
Kisasszonyok emléke	36
Erdészházi történet	37
Korszakváltás	40

Játszik az utcai zenész	44
Dal a kentaurról	46
Dal a micisapkásról	48
Frivol dalocska a korszakocskákról	52
Dal az ibolyakék szempárról	56
Sanzon-féle	57
Fekete-fehér dal	58
Dal az elátkozott ifjúságról	59
301-es számú dal	62

ELCSERÉLT HELYEK

ál(mai) rímtár	67
Közös gyékény	73
„A költő felel”	74
merev szem(h)éj	75
ólak tája	76
szisztéma	77
Skolasztikai tanulmány	78
Sivatagi holdkór	79
A barométer álma	80
Sz. Á.	81
S ármánykodás	83
ébredés. bizalom.	84
Születésnap i búcsúszavak	
Áron Nagy Lajosnak	87
Elcserélt helyek	89

VI(G)ASZKERESKEDÉS

Kosz/toló	93
rekvizit	94
Adydas Co.	95
Szagavatás	96
Stelázsivers	97
fázlak	100
nyers (fals) popótikai tör(le)lemény	101
nyulambuli (festői hamisítvány)	102

FALVÉDŐ SZÖVEGEK, FAL(S) VÉDŐSZENTEK

Falvédő szövegek, fal(s) védőszentek	107
--------------------------------------	-----

DUELLUM

Osztás-szorzás	117
Elkötelezetlen értelmiségi éneke	118
Melankólia	119
Kis kaland	120
Trance macabre (századvégi, elspórolt stanzák)	121
Vágy, Néró után	123
Mesevariáció újmódi szegényeknek (Ad notam J. A.)	124

„Fiaim, csak...”	125
Duellum (a lovagiatlanság szabályai szerint)	126
Tamáskodás	127
Kitüntetett idő	128
Egy (igaz) kommunista halálhírére	129
változat reménytelenségre	130
A tegnap krónikája	131
Kínos adósság	132
Személyeskedés	133
Ropogós dalocska	134
Helytelenkedés	135
Távolodóhoz	136
Ezredvégi pillanat	137

EZ A KÖNYV
SZÉKESFEHÉRVÁR MEGYEI JOGÚ VÁROS,
LENTI VÁROS ÖNKORMÁNYZATA
ÉS A NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM
TÁMOGATÁSÁVAL KÉSZÜLT

ISBN 963 00 9475 4

KIADJA A VÖRÖSMARTY TÁRSASÁG, SZÉKESEHÉRVÁR
FELELŐS KIADÓ ÉS SZERKESZTŐ: BAKONYI ISTVÁN ELNÖK
KÉSZÜLT 18,5 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN,
GARAMOND BETŰTÍPUSSAL.
A NYOMÓFORMAKÉSZÍTÉS, AZ ÍVES OFSZETNYOMTATÁS
ÉS A KARTONÁLÁS MŰVELETEIT
A KOTSIS ÉS TÁRSA BT. NYOMDAÜZEME VÉGEZTE, 2002-BEN
(SZÉKESEHÉRVÁR, NEMES U. 32.)
FELELŐS VEZETŐ: KOTSIS LÁSZLÓ
LEVILÁGÍTÁS: EXTRA MÉDIA NYOMDA, SZÉKESEHÉRVÁR
A FEDÉLTERV (FILEP SÁNDOR FESTMÉNYRÉSZLETÉNEK FELHASZNÁLÁSÁVAL),
A TIPOGRÁFIA ÉS A NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS
NEMÉNYI LÁSZLÓ MUNKÁJA

A VÖRÖSMARTY TÁRSASÁG KIADVÁNYAI

1. Bokros János: A hetedik napon. (Versek), 1989.
2. Bakonyi István: Elidegenedés és társadalmi cselekvés. Tanulmány Németh Lászlóról. 1990.
3. Keszei István: Átkelés. (Versek) 1990.
4. Jávor Ottó: Nem lesz többé temetés. (Széppróza) 1991.
5. Dienes Ottó: A megsemmisítő beteljesedés misztériuma. (Tanulmányok) 1991.
6. Az író rejtettebb birtokán. Írások Németh Lászlóról. A Németh László Társasággal közös kiadás, 1992.
7. Péntek Imre: Holt verseny. (Versek) 1992.
8. Sobor Antal: Párizsban szép a nyár. (Novellák) 1992.
9. Horváth Lajos: Olasz csizma. (Novellák) 1993.
10. Bajor Andor: 1 arany tálentom. (Elbeszélések, regénytörödékek) 1993.
11. Saitos Lajos: Elvétett ünnepeink. (Versek, versfordítások) 1993.
12. Takács Imre: Hadd gondoljak valami szépet! (Publicisztikai írások) 1994.
13. Székely János: A valódi világ. (Esszék) Az Osiris–Századvéggel közös kiadás, 1995.
14. Péntek Imre: Kényszer & képzetek. (Versek) A Széphalom Könyvműhellyel közös kiadás, 1995.
15. Dienes Ottó: Kompozíció kezekről. (Versek) 1995.
16. Bódás János: Szirom és gyümölcs (Versek) A Kálvin Kiadóval közös kiadás, 1996.
17. Móra Magda: Mint aki útra készül. (Versek) 1996. Második, javított kiadás 1998-ban.
18. Magyar jövőkép. Egy minőségi paradigma. (Tanulmányok). A Magyarok Világszövetségével közös kiadás, 1996 és 1997.
19. Sobor Antal: Esztendők. (Naplójegyzetek 1991–1995) Az Árgussal közös kiadás. 1997.
20. Dienes Ottó: A sötétség tudatosítása és a tökéletesség megidézése. (Esszék, tanulmányok, kritikák, fordítások) Az Árgussal közös kiadás. 1997.
21. Mezei Béla: Hol vannak a katonák? (Írás a hadifogságból) 1998.
22. Pesti János: Egyszemélyes történelem. (Tanulmányok, cikkek, vitairatok) Az Árgussal közös kiadás, 1998.
23. Szopori Nagy Lajos: Kánon az erdőn. (Válogatás az utolsó negyedszázad finn lírájából) Az Árgussal közös kiadás, 1999.

24. Álmos István: Elsüllyedt kikötők. (Versek) Az Árgussal közös kiadás, 1999.
25. Helyszínlelés (Antológia 30, Fejér megyében élő költő és író műveiből) Az Árgussal közös kiadás, 1999.
26. Rajnai László: Vörösmarty Mihály. Egy költő világa. (Nagyesszé) Az Árgussal közös kiadás, 1999. Második, javított és bővített kiad.: 2000.
27. Vasi Géza: A nemzet rebellise. (Írások Csoóri Sándorról.) Az Árgussal közös kiadás, 2000.
28. Heiter Tamás: Vala-hol. (Versek) Az Árgussal közös kiadás, 2000.
29. László Zsolt: Vándorfüzér. (Versek). Az Árgussal közös kiadás, 2000.
30. Héjj Valéria: Emlékek kincsháza. (Emlékezés) A Prohászka Kiadóval és az Árgussal közös kiadás, 2000.
31. Jávor Ottó: Imádság karácsonykor. (Cikkek, karcolatok, glosszák) Az Árgussal közös kiadás, 2000.
32. Venyercsán László: Ige és szó. (Új versek és aforizmák) 2000.
33. Dr. Kisari Sándorné Pap Kovács Magda: Örökségünk. (Adatok a Csóri Református Egyház történetéhez és a gyülekezet vallási néprajza.) 2000.
34. Pásztohy Domokos: Fedetlen fejjel. A Polgárdiért Közalapítvánnyal közös kiadás, 2000.
35. Barlay Ö. Szabolcs: Prohászka az alkotó. 2000.
36. Vörösmarty – mai szemmel. (Válogatás a Székesfehérváron 1999. december 1-jén valamint a Kápolnásnyéken 2000. szeptember 29-én elhangzott előadásokból. Az Árgussal közös kiadás, 2000.
37. Balajthy Ferenc: Zsebpiszok (Gyermekversek). Az Árgussal közös kiadás, 2001.
38. Bécsy Tamás: A siker receptjei. (A 20-as, 30-as évek darabjairól) A Kodolányi János Főiskolával közös kiadás, 2001.
39. Káliz Dajtos József: Harmattá tavaszodom (Versek) 2001.
40. László Zsolt: Pagoda a csalánmezőn. (Versek) Az Árgussal közös kiadás, 2001.
41. Neményi László: Változatok egyensúlyra. (Válogatott versek és prózai írások) Az Árgussal közös kiadás, 2001.
42. Saitos Lajos: Évszakok hullámverése. (Válogatott versek és műfordítások) Az Árgussal közös kiadás, 2001.
43. Tóth László: Kéttucat (Versek) Az Árgussal közös kiadás, 2001.
44. Vörösmarty János családi iratai. 2001.
45. Warvasovszky Emil: Madaras történetek. Az Árgussal közös kiadás, 2001.

igazolására több szonettjét hozhatjuk föl példának.

S előttünk az ív: Lentitől napjainkig, s ezek a napok Fehérváron zajlanak. Az ország hajdani nagy vándora talán hazatalált. Földrajzilag és szellemiekben is. Küzdelmei persze folytatódnak, ha nem is az elmúlt évtizedek légkörében. Ahogy elnézem azt, ami körülötte történik, arra gondolok: a régi „protest hangulatnak” ma is van miből táplálkoznia... Másfelől pedig: egyre közelebb kerül a rejtőzködő Úrhoz, aki „nyilvánvalóbb bármely valónál.”

Péntek Imre megtalálta az értelmes folytatás kulcsát.

BAKONYI ISTVÁN

*

PÉNTÉK IMRE EDDIG MEGJELENT
KÖTETEI:

Éjféli pályaudvar (Versek) Bp. 1974, Magvető

Édesség anti-reklám (Versek) Bp. 1979, Magvető

Lemondóka (Versek) Bp. 1984, Magvető

Holt verseny (Válogatott és új versek)

Székesfehérvár, 1992, Vörösmarty Társaság

Kényszer & képzetek (Válogatott versek)

Bp. 1995, Széphalom Könyvműhely

9 789630 094757

PÊNTER IMRE • VI(G)ASZKERES